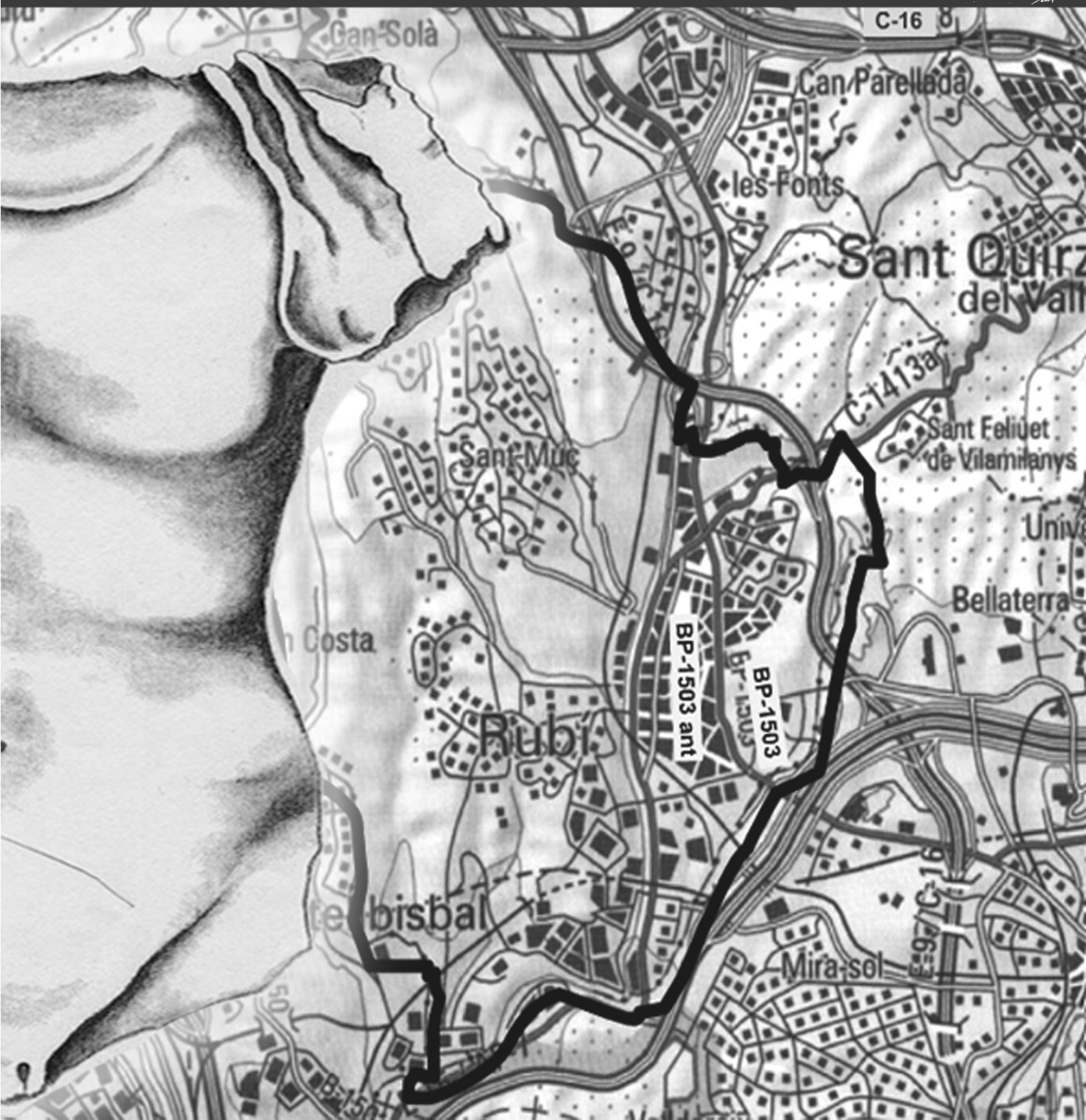
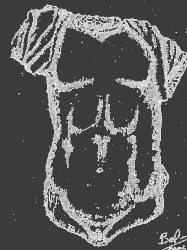

Nº 5
EXTRA
Especial nou
institut

I.E.S L'Estatut

CONTINGUT:

Editorial 2
Agenda 3
Notícies 4
Història del nou institut ... 11

Premis Sant Jordi 15
El Quijote 26
Entrevistes 29
Enquestes 33

El Racó dels pares 34
Esports i extraescolars 35
Humor 36

IES L'ESTATUT

C/ Flammarion n° 1
08191 Rubí (Barcelona)

Teléfono: 93 588 08 58

Fax: 93 588 08 58

Correo: a8043668@centres.xtec.es

**"COMPRENDRE LES COSES QUE ENS
ENVOLTEN ÉS LA MILLOR
PREPARACIÓ PER ENTENDRE LES
COSES QUE HI HA MÉS ENLLÀ"**

Webs recomana des:

Wwww.edu365.com

Wwww.xtec.es

Equip de redacció:

Portada: *Alex Barragán-Ignasi Marcer*

Editorial: *Mireia Torres –Sergi García - Miquel Belmonte*

Agenda: *Gabriela Jaén*

Notícies: *Daniel Alarcón - Alejandro Femoselle*

Breu història del nou institut: *Daniel Alarcón - Alejandro Femoselle*
Miquel Belmonte

Premis Sant Jordi: *Mireia Torres –Jonathan Serrano*

El Quijote: *Gabriela Jaén – Laura Blasco*

Entrevistes: *Sergi García*

Enquestes: *Daniel Alarcón - Alejandro Femoselle - Iván García*

El racó dels pares: *Miquel Belmonte*

Activitats esportives i extraescolars: *Iván García*

Passatemps i humor: *Jonathan Serrano*

Maquetació: *Carles Janer - Carlos Luna*

Assessorament i supervisió: *Miquel Belmonte*

Agraïm a tots aquells que d'una manera o altra, ja sigui confeccionant la portada o proporcionant amablement escrits, diaris, imatges o fotografies, han fet possible l'aparició del número 5 de la nostra revista

Aquest número tanca la seva edició el 24 de maig del 2005

Editorial

Ara sí tenim el que desitjàvem. Han passat molts cursos abans que una circumstància tan rellevant i desitjada en la vida de la família educativa de l'antic Bullidor es consumés. El somni reiteratiu i repetit durant tants anys s'ha realitzat.

Quins reis més esplèndids els del 2.005! Després de gairebé una dècada menjant *carbó* finalment Sa Majestats, els Reis d'orient, han escoltat els nostres disigs:

"Teniu el nou institut"!

Es cert que al principi es van donar circumstàncies bastant pintoresques. En l'exterior del nou institut: la mancança d'una barrera de seguretat a l'avinguda de l'Estatut, i d'una vorera al voltant del centre... En l'interior els problemes encara eren més desconcertants: calefacció "a tot gas", la llum anava boja, tant s'anava com tornava, l'aigua de les dutxes "et cremava o et gelava", el menjador escolar començava més tard, sense telèfon fix, ni internet... i *altres petites coses* que desorientaven a tothom.

Alguns d'aquests inconvenients s'han anat arreglant i, d'altres, han promès, els responsables corresponents, solucionar-los el més aviat possible. *Estem en rodatge!* Ja es veu: *Poc a poc i bona lletra* i ... cal tenir molta paciència!

Malgrat aquests fets, ningú pot negar que no hi ha *color* si comparem el que teníem (el vell Bullidor) i el que ara temin (el flamant institut, inaugurat *oficialment* el 30 d'abril). Deixant de banda els interessos particulars, no hi ha dubte que objectivament hem guanyat amb el canvi: més espai, un bon gimnàs i pista esportiva, aules de tecnologia i dibuix... i tantes altres dependències les quals podem gaudir en el nou centre.

I a més, ara per ara, el paratge on està ubicat l'IES ESTATUT és immillorable: situat en un indret natural de Ca n'Oriol, ben il·luminat i dintre de la ciutat de Rubí. *Què més podíem demanar!*

El nou centre té més possibilitats de realitzar activitats. De moment hem posat en marxa la primera lliga de futbol amb una participació nombrosa d'alumnes i professors. I no cal dir que la competició *encén els ànims*.

En els propers cursos es podran engegar noves actuacions amb la col·laboració de tothom. Sí, un institut es fa gran i agafa anomenada si tota la família educativa que l'integra i forma part se'l fa seu.

Hem estrenat un nou edifici! Si tenim cura l'IES ESTATUT es mantindrà així de *polit i elegant*. Només falta que ens ho proposem. **Dit i fet!**

*Mireia Torres
Sergi García
Miquel Belmonte*

Agenda

Sortides

GENER/FEBRER

18 gener: 2n Bat, a la UAB, jornada de portes obertes

20 gener: 3r ESO, palau de la Música

2 Febrer: 1r ESO, palau de la música

18 Febrer: 2n ESO, Monestir de St Cugat

25 Febrer: 4r ESO, bus de les professions

MARÇ/ABRIL

Durant els mesos de març i abril 3r i 4r d'ESO farà diferent activitats sobre ed. Viària i anirà al Cos a xerrades sobre les relacions afectivo-sexuals

1 Març: 1r ESO Museu Arqueològic

7 Març: 1r. Bat, la sala (11-13)

ESO/Bat Casteldefells jornades esportives

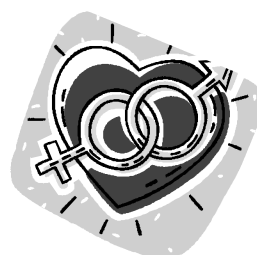
8 Març: 3r ESO, Cos (15)

10 Març: 1r Bat, Tot el dia al zoo

17 Març: 3r ESO Cos (15)

31 Març. 3r ESO Cos (15)

5 Abril: 4r ESO Cos (15)

MAIG

4 Maig: Tota l'ESO va al teatre a La Sala.

Dins de la 16ª mostra de teatre als instituts, es representa "PLENILUNI"

Espectacle sobre contes d'*Antaviana*, de Pere Calders.

Els actors són alumnes del nostre institut:

-Víctor Morató – Sandra Pérez- Jonathan Sánchez – Aina Turu – Noemí Enrique - Chanel Rosario – Pau Puig – Guillen Pujadas – Aura Turu – Montse Miguel - Sílvia Álvarez – Yasmina Capó.

5 maig: Els de 1er van tot el matí al Museu d'Història de la ciutat de Barcelona.

Activitats

- El 29 de gener hi va haver la **Jornada de portes obertes** per donar conèixer les instal·lacions del nou Institut a les famílies dels alumnes i gent interessada
- El dimecres, 6 abril, es realitzaren les **proves Cangur de Matemàtiques**. Van participar-hi alumnes de 3r i 4t ESO, així com de 1r i 2n Batxillerat.

- **Preinscripció i matrícula corresponent Curs 2005-2006.** Terminis:

Ensenyament obligatori 4 a 15 de Abril

Ensenyament postobligatori 17 al 27 Maig

- **Viatge de 4t d'ESO:** Del 29 de maig al 1 de juny a Jaca.

Entre altres activitats faran un recorregut per la vall d'Ordesa; visitaran el Romànic (Jaca) i faran barranquisme

- **Concert.** El dia 3 de juny a les 12h. , al Casal, es farà el concert de fi de curs dels alumnes del nostre centre, en la seva segona edició.

Gabriela Jaén

Notícies

Enguany, d'ençà que som al nou institut, han ocorregut moltes coses. Només en voldríem remarcar algunes, les més significatives, tot fent-ne esment cronològicament.

El nostres redactors *Daniel Alarcón* i *Alejandro Femoselle* s'han encarregat de confeccionar les notícies que s'exposen tot seguit.

In memoriam Rosana Badia i Melero

(3 de febrer de 2005)

La desgràcia es va produir el vespre del dijous quan la professora tornava en cotxe cap a casa seva, a la ciutat de Lleida. Sembla ser, segons les informacions que ens han arribat, que quan la Rosana va intentar ajudar un camió que es trobava en dificultats a l'autovia va ser atropellada per un altre camió.

A l'enterrament, que va tenir lloc el dissabte 5, al matí, a Lleida, va assistir una representació del professorat, en nom del centre per manifestar el condol i recolzament a la família.

La generositat i la disponibilitat de la Rosana es va esdevenir en tragèdia. La voldríem recordar fent memòria de l'acte conjunt que va tenir lloc al pati del nostre institut el dimarts 8 amb la lectura del poema de Charles Péguy.

*La mort no és res.
Tan sols he anat a l'habitació del costat.
Jo sóc ja
Vosaltres sou vosaltres.
El que jo era per a vosaltres, ho segueixo essent.
Anomeneu-me pel nom
amb el que sempre m'heu cridat.
Parleu-me com ho heu fet sempre.
No feu servir un to diferent,
ni prengueu un aire solemne o trist.
Continueu rient d'allò que ens feia riure junts.*

*Pregueu, somrieu,
penseu en mi,
pregueu per mi.
A casa, pronuncieu el meu nom
com sempre s'ha fet,
sense èmfasi de cap manera ni cap traça d'ombra.
La vida significa tot el que sempre ha sigut.
No s'ha tallat cap fil.
Per què haig d'estar fora dels vostres pensament,
simplement perquè no ens podem veure?
Jo no sóc pas lluny; tan sols a l'altre cantó del camí.*

Charles Péguy

Des del dia de la inauguració oficial del nou institut quan passem o entrem a la seva biblioteca, veient el teu nom a la porta. Voldríem ser un altre Miguel Hernández i dir-te:

*"... que tenemos que hablar de muchas cosas,
compañero(a) del alma, compañero(a)"*

(Elegía a Ramón Sijé)

**Sí, Rosana,
sempre tindrem present el teu somriure!**

I Campionat de Futbol-Sala IES L'Estatut

(de febrer a juny del 2005)

Després de tant de temps de somiar amb un gimnàs i un pati més grans per poder fer tota mena d'activitats esportives, per fi amb el nou institut disposem d'unes instal·lacions que fan possible la pràctica d'alguns esports.

De moment, hem pogut engegar el I Campionat de Futbol-Sala de l'IES L'Estatut. Una competició que es viu amb *molta passió* i també amb algun que altre ensurt (el més greu, el trencament del tendó d'Aquil·les que va patir el professor Albert Ibáñez la 3ª jornada. Per a ell, s'acabava el campionat).

La lliga està formada per vuit equips:

- Los Pumas (1r. ESO)
- Los Capos (2n. ESO)
- A toda mecha (3r. ESO)
- Men in Black (4r. ESO)
- Las ruvias no somos tontas (1r. Batx)
- The Ewooks (2n. Batx)
- Brasil (1r. Cicles)
- Teacher's United (Professors)

En la **jornada I la**, i quan resten encara 4 partits per finalitzar la lliga, la **classificació** és la següent:

Equips	PJ	PG	PE	PP	GF	GC	Gols	Punts
The Ewooks	10	8	2	0	72	28	44	26
Las ruvias no somos tontas	9	7	0	2	69	50	19	21
Teacher's United	10	5	3	2	36	27	9	18
Brasil	10	5	1	4	47	37	10	16
A toda mecha	10	4	1	5	44	54	-10	13
Los capos	10	2	2	6	32	50	-18	8
Men in Black	9	2	1	6	31	30	1	7
Los Pumas	10	1	0	9	26	93	-67	3

Nota: **Las ruvias no somos tontas** i **Men in Black** tenen un partit menys.

I no voldríem tancar aquesta informació sense recordar que el màxim golejador (el "pichichi") de la lliga en la jornada I la és **Sergi Pérez** (The Ewooks) amb 35 gols.

L'experiència d'aquest primer campionat ens ha d'animar a organitzar la segona lliga l'any vinent, canviant, si cal, tot allò que pugui ser millorable. Hem d'aprofitar-ho ara que tenim unes bones instal·lacions.

Multen 14 alumnes per no creuar bé un carrer

La Policia Local de Rubí ha sancionat, dins la campanya de seguretat viària endegada per l'Ajuntament, 14 alumnes de l'I.E.S. L'Estatut per travessar la calçada fora del pas de vianants. Només un dels sancionats va triar pagar una multa de 30 euros, mentre que els 13 joves restants participaran en un curs sobre educació viària programat per avui i que està dividit en tres sessions d'una hora i mitja de durada.

(20 minutos. Dimecres 6-IV-2.005)

La festa de Sant Jordi

(22 d'abril de 2005)

Enguany la celebració escolar del patró de Catalunya al nostre institut ha estat una mica diferent d'altres cursos. Un dels motius, de cara a no diversificar esforços, ha estat la inauguració oficial de l'IES l'Estatut que tindria lloc una setmana després.

La festa, pensada per la cinquena hora del divendres, va animar l'ambient des dels primers moments del matí, tenia un programa molt concret:

- 2n esbarjo: venda de llibres pels alumnes de 4t A.
- 12h 30 a 12h 45: repartiment de les cartes, a càrrec dels alumnes de 4t B.
- 12h 45: lliurament de premis del Concurs literari i del Concurs de punt de llibre. Plantada de rosers i, novament, venda de llibres.

Un Sant Jordi potser un xic auster. Els enamorats han trobat a faltar la rosa, i els més llatiners, la xocolata.

Però no tot s'ha de mirar des de l'òptica de la manca. La novetat d'enguany: les cartes i el repartiment als seus destinataris pels carters de 4t B de l'ESO. Ha estat un èxit. Els sentiments i la imaginació han fet de les seves.

Nota: *els premis literaris i de punts de llibre* els trobareu més endavant en l'apartat **Premis Sant Jordi**.

Festa d'inauguració de l'IES L'Estatut

(30 d'abril de 2005)

Tots els nervis acumulats durant els preparatius van donar pas a una certa relaxació al llarg del matí de dissabte, dia de la inauguració oficial del nostre institut (doncs la inauguració efectiva i real va ser després de les vacances de Nadal i Reis).

Un sol de justícia, que no sempre i en tot moment va ser ben rebut, va acompanyar durant tota la celebració que va anar, en general, bastant bé. Autoritats (l'alcalde de Rubí, Carme García; el director de Serveis Territorials del Departament d'Educació de la Generalitat, Eduard Galcerán; les Regidores d'Educació i de Joventut de l'ajuntament de la nostra ciutat, Ana M. Martínez, i Neus Muñoz, respectivament), pares, coneguts, alumnes actuals i d'altres generacions, professors i personal administratiu del centre i professors que havien estat a l'antic Bullidor vam conviure junts unes quantes hores donant la benvinguda al nou institut.

El ja IES L'Estatut, polit i ben guarnit a la planta baixa i al primer pis va acollir amb els braços oberts a tots aquells que passejant per les seves estances observaren, encuriosits, com era l'institut on van els seus fills o futurs alumnes.

Va ser un matí del dissabte curull d'activitats. Només cal recordar el **programa**:

- 9h** Futbol sala infantil Estatut – Serreta
10h Futbol sala juvenil Estatut – Zona Nord
11h Bàsquet infantil Estatut – Escola Pia
 Bàsquet juvenil Estatut – IES Torre de Palau
 Taller de Gegantons del CEIP Teresa Altet
11:30h Plantació de l'arbre de 1r d'ESO
12h Pilar dels castellers de Rubí
 Ball de gitanes dels/ les alumnes de 1r d'ESO
 Ball dels Gegantons del Teresa Altet
 Parlaments d'inauguració
 In memoriam Rosana Badia
13h Pica-pica i actuacions musicals:
 Grup musical de l'Estatut:
 Esther López, Sergi Enciso i cor de 2n d'ESO
 Coco er Virus, exalumne de l'IES

Portes obertes (10 h a 12h): visita a les instal·lacions i les exposicions:

Planta baixa:

- Any de la Física (biblioteca)
- Cal·ligrames (biblioteca)
- Gegantons del CEIP Teresa Altet (sala de professors)
- La història de l'institut en fotos (passadís)
- Lacus romà (aula de dibuix)
- Mostra d'activitats d'aula i sortides (biblioteca)
- Plafó informatiu: troballes arqueològiques al recinte de l'IES
- Punts de llibre (biblioteca)
- Treballs sobre el Quixot (biblioteca i aula polivalent)

Primer pis:

- Any de la Física (passadís) (Copèrnic, Galileu, Newton, Flammarion, Comas Solà, Einstein...).
- Treballs sobre el Quixot (passadís).

Treballs de recerca

(finals d'abril de 2005)

En el diari de Rubí amb data del 28 d'abril de 2005, l'Annia García, periodista del rotatiu rubinenc ens comunicava la notícia: “El racisme i la convivència intercultural a Rubí és el tema d’*Els colors de Rubí*, el treball que ha guanyat l’edició de 2005 dels premis de recerca Miquel Segura. Enguany, el premi se l’han endut els alumnes de l’IES J.V. Foix, Isis Sanz, Rebeca Elisabeth Arunjos i Sílvia Brucal”.

Més endavant deia: “A banda les guanyadores (...) s’han proclamat 3 treballs finalistes (dos dels quals fets per alumnes del nostre institut). En concret han estat *La violència domèstica vers les dones*, de l’Enric Delgado, (...) i *Creativitat i consum*, de Míriam Mérida, ambdós de l’IES L’Estatut”.

D’aquests dos treballs finalistes que van rebre un diploma, publiquem una breu ressenya que ens han proporcionat amablement els seus autors. Així són els treballs:

El Treball de Recerca es titula *La violència domèstica vers les dones i el seu tractament informatiu* i va ser primer finalista als premis d’investigació Miquel Segura atorgats per l’Ajuntament de Rubí.

El treball està dividit en dos parts: la primera de les quals mostra una definició del problema i la segona una anàlisi de totes les notícies publicades l’any 2004 i 1994 al diari La Vanguardia. Es pretenia fer així un treball sobre la violència però abordant el problema des dels mitjans de comunicació i observar si el tractament d’aquest tipus d’informació era l’adequat.

El resultat d’aquesta laboriosa investigació va ser que les notícies publicades al 1994 eren part del problema, és a dir, no mostraven la violència en tots els seus aspectes i només informaven sobre assassinats i amb expressions com “crim passional” o “la vaig matar perquè era meva” que neixen d’una concepció tradicional i sexista. Però la situació no ha variat massa en 10 anys perquè ara també és precís oblidar l’estereotip d’homes “alcohòlics i drogadictes” i de “veïns excepcionals” perquè no pot existir indulgència cap als maltractadors ni cap a la violència. Tot i així, la implicació, cada vegada més gran, dels professionals de la informació ha premès llegir notícies que no només es refereixen als assassinats sinó que tracten els problemes des de molts punts de vista tot aconseguint visibilitzar aquest greu problema a la nostra societat.

Enric Hidalgo. 2n Batxillerat

El meu treball es titula “*Publicitat i Contrapublicitat. Creativitat, activisme i consum*”. En el 6è premi de recerca Miquel Segura, lliurat el dia 21 d’abril del 2005, vaig rebre la commemoració com a tercera finalista pel treball de recerca.

Els objectius dels meus treballs van ser:

- Conèixer què és i quina importància té la publicitat en la nostra societat, des dels primers símbols o cartells publicitaris investigant així sobre la seva història.
- Conèixer com és la publicitat en cadascun dels suports que utilitza.
- Alhora també investigar sobre les tècniques publicitàries que utilitzen els anunciants per captar la nostra atenció.
- Com ens influeix la publicitat en la societat i quines conseqüències provoca.
- Conèixer que és la contrapublicitat, quins aspectes denuncia, perquè ho fa i quins recursos utilitza.
- Entrevistar a gent relacionada amb la publicitat o la contrapublicitat per conèixer com fan les seves tasques.

Així doncs, la publicitat condiciona el nostre pensament diàriament i en el meu treball intento demostrar fins a quin punt existeixen conseqüències socio-culturals generades per la publicitat en la nostra societat.

En conclusió, crec necessari acabar insistint en la necessitat d’aprendre a realitzar una lectura seriosa i profunda dels continguts dels missatges publicitaris per descobrir que la publicitat exerceix una influència en les nostres formes de vida i conèixer les formes alternatives a la publicitat.

Míriam Mérida Raya. 2n Batxillerat

Acaba una altra promoció d'estudiants

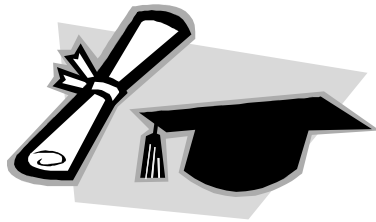
(finals d'abril de 2005)

Un any més i una nova fornada d'estudiants que finalitzen els seus estudis al nostre institut. Enguany els alumnes que acaben són:

NOMS: Silvia Alvarez R., Alejandro Cano G., Ricard Cruz J., Pol Cucurull P., Andrés Díaz M., Pablo Fuente de la Á., Marta Giménez B., Verónica Guerrero C., David Hernández P., Enrique Hidalgo N., Albert Juste Ll., Maite Lahilla A., Samira Martín P., David Mendoza B., Miriam Mérida R., Sara Mora G., Macià Morell V., Henar Navarro P., Vladimir Pascual B., Sergi Pérez B., Marc Pérez M., Adrián Reinoso O., Carla Rodríguez M., David Sánchez S., Albert Trinidad J., Alba Valero M., Miguel E. Nieves S.,

A tots aquests nois i noies els desitgem molta sort i ànims en la nova etapa que emprendran a partir de poc, ja sigui en la continuació dels seus estudis, o bé en la dedicació plena a l'ampli camp del món laboral.

Felicitats a tothom!

Adéu-siau!

(Juny de 2005)

Adéu-siau!

Na Iralda Oleas, integrant de la plantilla del professorat de l'I.E.S. El Bullidor des de 1990, s'ha jubilat i ens deixarà enguany. Durant tot aquest curs a estat substituïda en les tasques docents per l'Elena Flores, companya del mateix seminari de castellà.

A partir del juny se li obriran nous horitzons a la que fins ara ha estat professora del nostre institut. Li desitgem tota la felicitat del món.

A reveure!

Ajut per a una estada d'estudis a Anglaterra

Els alumnes Alba Valero, de 2n de batxillerat, i Víctor Fernández, de 4t d'ESO, han rebut un ajut per una estada de quinze dies del mes de juliol, a Anglaterra, per millorar el nivell d'anglès.

Concert de fi de curs

(2ª edició)

La professora de música, Lluïsa Beltran, després de l'èxit obtingut en el concert de fi de curs de l'any passat, ha decidit fer una segona edició. A més a més enguany ha augmentat la participació.

El concert tindrà lloc el dia 3 de juny a les 12h, al Casal i serà presentat per : Noemí Díaz i Jonathan Serrano (exalumne).

Instrumentes que podrem sentir:

- Flauta de bec i travessera,
- Clarinet
- Guitarra
- Batèria
- Piano
- Instruments de percussió: xilòfon, camilló, djenbé,...

Hi participen:

- Alumnes de 4t A i 4t B dels crèdits variables
- Tots els alumnes de 1r A, 1r B, 3r A i 3r B
- Alumnes de 2n ESO de crèdit variable.
- Amb flauta travessera: Sergi Saura, Gsela.
- Amb flauta de bec: Pau Puig (1r Batx.).
- Amb guitarra: Núria Casino, Barbara Olmo, Cristina Ruiz, Yasmina Capó.
- Cantants solistes: Sergi Enciso, Esther López i Noemí Enrique
- Hi col·laboren els exalumnes: Víctor Morató(batèria) i Eli Antequera(cantant).

Entre d'altres peces tocaran:

- Bon dia dels Pets
- Every breath you take de Police
- Titanic, tema principal de la pel·lícula
- El círculo de la vida de la pel·lícula El rey León
- I altres

Breu història del nou institut: IES l'Estatut Ca n'Oriol

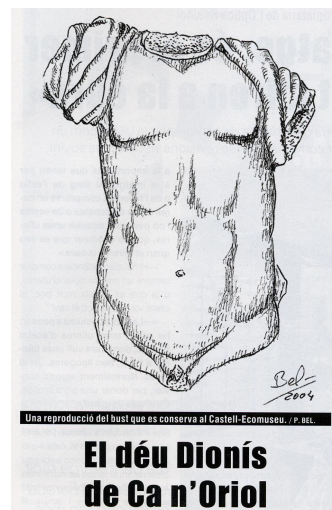
“Per estimar el poble en el que vivim i treballem és necessari conèixer-ne la història”

Aquestes afirmacions de la historiadora local, Meritxell Torné i Clemente¹ també tenen tot el sentit si ho apliquem al nostre nou i flamant institut.

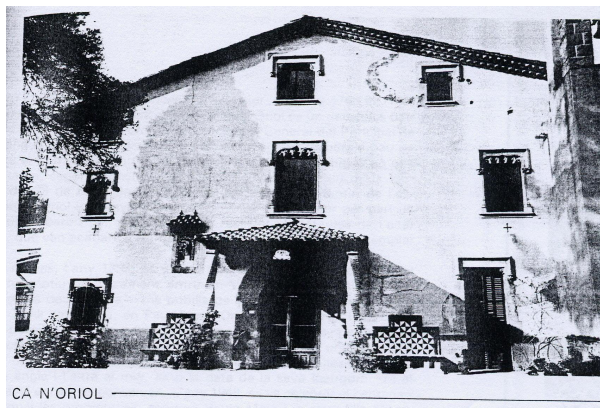
Si al número anterior de la nostra revista vam fer una breu història del que havia estat i representat l'IES El Bullidor, en aquesta nova publicació, la número 5, voldríem també, encara que sigui fer només cinc cèntims, evocar una petita memòria del nou IES L'Estatut i el lloc on està situat.

Parlar de Ca n'Oriol és fer esment de la masia que porta el mateix nom. Un mas dels més característics i antics de Rubí. Els orígens d'aquest prototipus de casa pairal catalana es remunten al segle XII quan llavors s'anomenaven Cases Besses, pels seus antics senyors. No serà fins al segle XIV que apareixen els Oriol, com a propietaris.

La família Oriol, una de les més importants d'aquestes contrades amb cert poder feudal i senyorial, es va dedicar, des de bon començament, a les tasques agrícoles. Aquest poder es deu, en part, a que Ca n'Oriol estava composta per l'agregació de tres finques. El Mas Cases Besses –actual masia de Ca n'Oriol-, i els masos Pujol i Cors, i les corresponents terres i possessions annexionades a la gran hisenda de Ca n'Oriol. I a més, aquesta família de pagesos per excel·lència no solament conreaven les seves terres, sinó que n'arrendaven d'altres dins i fora del terme de Rubí.

**El déu Dionís
de Ca n'Oriol**

El segle XVIII, al 1785, amb motiu del casament entre un Viver –de la masia de Can Viver de la Torre Bonica de Terrassa- i la pubilla de Ca n'Oriol, s'uneix un nou llinatge a la família, com ens afirma Miquel Rufé i Majó al seu llibre².

L'última propietària de Ca n'Oriol, Montserrat Viver i Majó, morí l'any 1949 sense descendència... Alhora de fer les reparticions, la masia amb el bosc i les terres dels voltants passaren a mans de l'*Obra Benèfica de la Visitació de Nostra Senyora* i prengueren el nom de *Casa de Sant Josep Oriol* que es dedicà a acollir a infants necessitats.

Actualment, l'antiga masia de Ca n'Oriol, entre altres activitats, fa una obra social i educativa important. Per exemple, es fan cursos per adults i per a estrangers. També com a Centre Obert, oferint ajuda en tasques de repàs a nois i noies en els seus estudis en horaris extraescolars, i acull, també, la UEC (Unitat d'Escolarització Compartida), aplicant un mètode teòric-pràctic, convertit en una activitat pre-laboral que beneficia a alumnes dels instituts de la nostra ciutat i altres poblacions de la comarca.

¹ *Les masies de Rubí i la seva gent.*

² *L'Abans. Rubí. Recull gràfic 1872-1965.*

Què fem del bosc de Ca n'Oriol?

En els últims vint anys, amb el creixement de Rubí i amb la necessitat de sòl urbanitzable, comença l'especulació. El bosc de Ca n'Oriol tampoc resta al marge de possibles operacions immobiliàries. Les associacions i organitzacions ciutadanes que volen salvar el parc es mobilitzen i fan campanyes per preservar aquest espai natural, pulmó de la ciutat.

Així les coses arriben al nou mil·leni.

Des del maig i juny de 2001 en que l'Ajuntament de Rubí va convocar tots els ciutadans a opinar sobre com havia de ser la *remodelació* del parc de Ca n'Oriol a través del Fòrum Ciutadà fins avui, a mitjans de 2005, han succeït moltes coses amb actituds no sempre avinents segons l'enfocament de diverses institucions, associacions, plataformes o particulars.³

Algunes de les propostes van ser: crear una zona de passeig, sense cotxes, amb un ús restringit de serveis de policia i bombers; una àrea d'esbarjo combinada amb una via per a cotxes, la construcció d'un restaurant i la creació de 68 places d'aparcament; la ubicació del nou Bullidor que no tothom acceptava que fos l'actual per la perillositat d'una via ràpida a tocar (l'Avinguda de l'Estatut)...

Finalment, encara que no plou a gust de tothom, s'ha tirat endavant, creant així una gran remodelació del parc com a espai verd, on també s'ha situat el nou institut que des de finals de febrer ja té nom:

IES L'ESTATUT.

³ Consulteu la revista *Rubricata*, número 23223. Any LV. Abril del 2003. Número 33

El nou institut

I és, precisament, durant aquest darrer període, a les acaballes del segle anterior quan al setembre de 1998, l'Ajuntament de Rubí proposa una parcel·la de 12.000 m² compresa entre el bosc de Ca n'Oriol i l'Avinguda de l'Estatut.

Des del curs 1995/6 ja es parlava seriosament de la creació d'un nou institut. Doncs l'antic Bullidor, a més de la manca d'espais no reunia totes les condicions necessàries pròpies d'un centre escolar de secundària.

Després de diverses propostes d'ubicació ⁴, finalment es va decidir per Ca n'Oriol. Tant l'Ajuntament com el Departament d'Educació van estar d'acord. Però no a tothom li va semblar bé aquesta decisió del lloc on s'havia de construir dintre del parc i es van aixecar veus discordants que van crear més d'un mal de cap: a uns no els agradava que el nou institut prengués terreny al bosc; a altres, sobretot a molts pares, que el institut estigués situat al costat d'una via de molt trànsit... Per aquesta i altres raons, es va demanar una nova reubicació, encara que fos dintre del parc, per exemple la zona contigua al CEIP Teresa Altet, al carrer Mallorca.

Deixant de banda totes les polèmiques, molt respectables, una cosa era certa: ara sí que tindríem un institut nou! Però com no plou a gust de tothom, l'alumnat i part de la família educativa més impacient es preguntaven que "quan els somnis es farien realitat".

Des de l'acord fins a la seva inauguració han passat gairebé set anys. És ben certa la dita popular que diu que "amb les coses de palau, val més asseure's!". Encara hi havia molt camí per recórrer abans de prendre possessió de l'institut.

El 2000 es presentava el projecte amb els primers plànols. I al maig de 2002 es faria la licitació per part de la Generalitat per la construcció del nou centre a l'empresa pública G.I.S.A. Tot semblava anar sobre rodes, però...

Durant els mesos de juliol a setembre de 2002, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya va encarregar a l'empresa *Arqueociència* la realització d'excavacions arqueològiques al jaciment arqueològic de Ca n'Oriol, als terrenys on precisament estava prevista la construcció del nou Bullidor. Els treballs van confirmar que hi havia en aquesta zona estructures d'ús agropecuari i artesanal d'època romana ⁵.

I hom es pregunta que què feien els romans per aquestes contrades. La resposta cal trobar-la en un dels camins més mil·lenaris de Rubí. Parlem del *camí Real de Sant Cugat*, utilitzat des del temps dels ibers, i on a tot el seu trajecte trobem testimonis de diverses èpoques, ens dirà Pere Bel en el seu article *Arqueologia de Ca n'Oriol* ⁶.

Aquest camí partia des de l'església de Sant Pere, de la nostra ciutat, passant per les terres de Ca n'Oriol i es dirigia cap a Sant Cugat.

Podem posar exemples com algunes de les troballes realitzades des del segle passat fins ara. Al 1925, els terrenys de Ca n'Oriol, a l'excavar els fonaments per construir una torre i un xalet, al peu del vell camí Real, van sortir restes arqueològiques; es tractava d'una sepultura. L'any 1940, a la vora del camí Real, en els terrenys de la Masia de Can Sant Joan, on un pagès en arrencar un arbre sec, va aparèixer un sarcòfag de plom amb figures impreses als costats, d'època romana...

El déu Dionís de Ca n'Oriol

La troballa als rebaixos del nou institut podria assenyalar la presència d'una ciutat iberoromana

PERE BEL

glie I — desmembrat, sense cap, ni braços ni cames. Segons observacions de la tècnica Isabel Rodà, es tracta d'una representació del déu grec Dionís. El déu és representat per un noi jove, dret, nu i cobert per una toga, però sense túnica. Per la seva qualitat, és probable que la imatge provingui d'un temple situat al centre urbà, ja que que no té cap relació amb la rústica masia romana a prop de la qual va aparèixer. Aquest descobriment el podem relacionar amb la troballa d'un fragment d'altar de la mateixa època recollit per Josep Serra Roselló ja fa molts anys al mateix lloc.

La troballa de Ca n'Oriol és un petit tors de marbre de gran qualitat d'estil grec —probablement del se-

⁴ Vegeu els números 2 i 4 de la nostra revista. També la revista informativa de la F.A.V. de Rubí, núm. 5. Any 2002.

⁵ Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura. Direcció General del Patrimoni Cultural. Informe.

⁶ Consulteu el Diari de Rubí del 16 d'agost de 2002.

I, per no allargar-nos més, fa 3 anys, a l'indret on està construït l'IES L'Estatut va haver-hi noves troballes: es tractava d'un tors del déu Dionís (que des de 2004 està exposat permanentment al Castell Eco-Museu Urbà de Rubí), quatre làpides romanes amb inscripcions i dos dipòsits (que es conserven dins de l'aula de dibuix de l'institut, just en el lloc on es va realitzar l'excavació i es van trobar els *lacus*, una mena de cisternes subterrànies destinades a trepitjar el raïm per a l'elaboració de vi).

Aquestes descobertes arqueològiques, molt importants sens dubte, no van fer més que retardar la construcció del nou centre. **Per fi el 9 de maig del 2003, es va col·locar la primera pedra del nou edifici.** Ara sí que la cosa no tenia tornada. Calia pensar en un futur immediat. Calia pensar cap endavant!

A partir de llavors el termini d'execució de les obres havia de ser de 20 mesos, amb un pressupost de 310.900 euros. Déu n'hi do! No ens estem de cinc cèntims!

Segons les previsions l'obra havia d'estar finalitzada cap el novembre/desembre de 2004. Això volia dir que el curs 2004/2005 es començaria encara al centre vell, però l'acabariem al nou edifici. I, mira per on, les previsions es van complir. El trasllat es faria abans de les vacances de Nadal i començaríem l'any 2005 a les noves dependències. Any nou, institut nou! Era un bon regal de Reis!

Quedaven enrere obres a l'engròs, preparatius, nervis, trasllat i reemprendre la tasca del curs com si res hagués passat. Hom comentava aquells dies de canvi, abans de les vacances de Nadal, que no hauria estat tant esgotador fer el trasllat a l'acabar un curs en el vell Bullidor i començar el següent a l'edifici nou. Però no sempre surten les coses com un vol. Què hi farem!

Han transcorregut ja prop de 6 mesos des del canvi i gairebé ningú se'n recorda de la novetat del principi d'any i dels inconvenients d'estrenar *casa nova*: calefacció, llum, aigua, menjador... i tantes altres qüestions que produïren més d'una situació inoportuna i incongruent.

Amb el canvi, no hi ha cap mena de dubte que hem guanyat. Potser alguns preferien l'antic Bullidor perquè era més a prop de la seva casa i, a la vegada, més cèntric. Per contra, però, hi ha qui està més content perquè tenen l'institut més a la vora. Hi ha per tots els gustos!

Sí, respectant tots els parers possibles, creiem que s'ha guanyat amb la commutació: el nou institut, ara ja amb el seu nom propi, IES L'Estatut, gaudeix d'un espai amb més contacte amb la naturalesa, millors vistes i més possibilitats de fer coses (de moment, aquest curs, des de que estem a les noves dependències, s'ha pogut fer una lliga interna de futbol; que per cert *encén els ànims*, com també millorar els entrenaments de les competicions extraescolars). El mateix edifici fa goig degut a la netedat i la pintura.

Ara tenim el que desitjàvem: institut nou. De tots nosaltres dependrà que es mantingui així de polit i elegant, com el vam estrenar. Segur que entre tots ho aconseguirem. Només cal que ens ho proposem. Val la pena!

Daniel Alarcón

Alejandro Femoselle

Miquel Belmonte

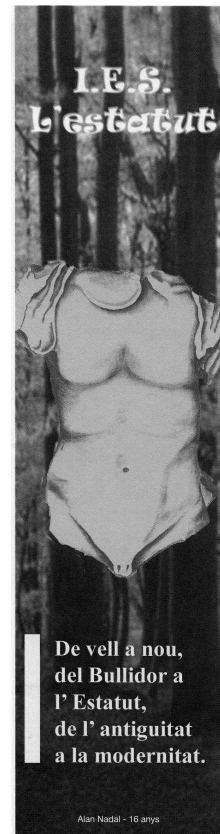
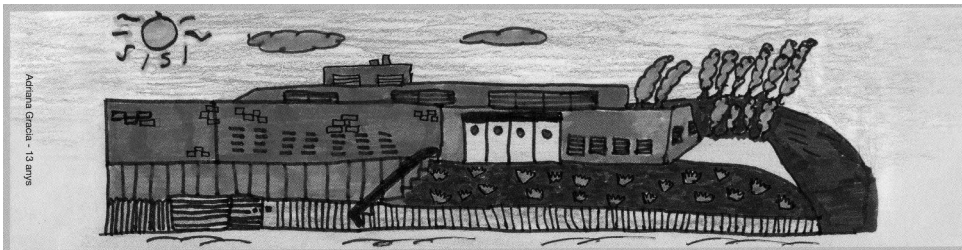
Premis Sant Jordi

Premis punts de llibre

El divendres 22 d'abril i amb motiu de la diada de Sant Jordi va tenir lloc el lliurament de premis del concurs de punts de llibre, al qual estaven convidats tots els alumnes de l'institut.

El jurat, format per dos dissenyadors de Rubí i de professors del centre, va escollir dos premis: un primer premi del qual s'editaren 1000 còpies, i, un segon premi del qual s'editaren 500.

- 1r premi: **Alan Nadal** (4rt A)
- 2n premi: **Adriana García** (1r B)

Premis concurs literari Sant Jordi 2005

Segons el jurat, enguany s'han presentat pocs escrits al concurs literari, però els treballs guardonats són d'una certa qualitat principalment pel que fa al contingut temàtic tractat. Vegeu el resultat i gaudiu de la lectura de les obres a les que se'ls hi va atorgar el premi.

1r Nivell

Poesia.

- 1r. Premi: **L' amor en un quadre.** Sergi Enciso. 2n B.

2n Nivell

Prosa.

- 1r Premi: **Línia vermella.** Daniel Alarcón. 4t A.
- 2n Premi: **La verdadera cara de la vida.** Daniela Arcila. 3r A.

3r Nivell

Poesia. 1r Premi:

- **Escolta, mira com gira.** Pau Puig. 1r Batxillerat.
- **La reflexión del conocimiento interior.** Albert Trinidad. 2n Batx.

Prosa. 1r Premi:

- **Jo sóc el teu amic.** Yasmina Capó. 1r Batxillerat.
- **Diari d'una dona maltractada.** Laura López. 1r Batx.

Aquest és L'amor en un quadre

Les pintures ens uneixen
mai ens podem separar
perquè estem paralítics
en un món totalment pla.

La teva escalfor em cuida
durant tota l'exposició
i la gent no parar de mirar
les vostres cares amb una expressió.

Però a mi no em fa gens vergonya
perquè mai he sigut real
i el nostre amor amiga meva
sempre ha estat ben dibuixat.

Si algun dia ens separen
d'un quadre a un altre igual
sentiré amb bones ratlles
que nosaltres no serem reals.

Sergio Enciso López (2n.B)

La verdadera cara de la vida

Espero que mi historia les sirva a aquellas jóvenes que están confundidas y necesitan ganar dinero fácil, sea por lo que sea, para que reflexionen y abran los ojos y se den cuenta de los errores que pueden llegar a cometer; que se lo piensen dos veces antes de actuar.

Buenas, mi nombre es María y les voy a contar mi historia, la cual es la cruel realidad de la vida, que no es como la pintan. Vivo en Colombia(Bogotá). Ya habrán oído que no es un país que tenga buena fama, por algo será. Tengo una hermana de 20 años la cual quedó embarazada de un vago bueno para nada. Se largó al darse cuenta de que Alejandra, mi hermana, estaba esperando un hijo de él, huyendo de sus responsabilidades. Mi madre ya es mayor y no puede trabajar igual que antes. Ella hace lo que puede, lavando ropa a mano en casa y haciendo almuerzos para los trabajadores. A mi padre lo mataron debido a un ajuste de cuentas, por un negocio que tenía en el barrio: vendía de todo un poco, desde comida hasta materiales para el colegio. Pero aquí y en muchos sitios pagan justos por pecadores.

A veces pienso que por algo Dios nos pone obstáculos en el camino de la vida, y es para que aprendamos de ellos. Trabajo en una floristería, más bien es una fábrica porque es inmensa. Mi trabajo es quitarle las espinas a las rosas, para crear los ramos que serán exportados y vendidos al exterior o a otros locales de todo Colombia. Tengo un jefe, el cual es un negrero, me hace trabajar el doble y no me deja ir al baño. Mis amigas y yo nos tenemos que aguantar los regaños y humillaciones de "don bastardo", perdón, de don Juan, cuyo objetivo es hacernos trabajar como esclavos y explotarnos. Se gana poco pero es el único trabajo bueno y decente que hay por este barrio de mala muerte.

Tengo un novio llamado Jorge el cual tiene la misma edad mía, 18 años, pero parezco mayor que él debido a que es más inmaduro que yo. Cuando salgo de trabajar nos vemos un rato y nos vamos por ahí a dar una vuelta y a comer arepa con chocolate. Lo bueno es que al estar con él me olvido de todo, me desestreso. Pero en estos días no me he sentido muy bien que digamos ya que he tenido constantes mareos y náuseas. Debido a mi situación y al trato que llevaba con el jefe dimití en el trabajo, ya que yo le había pedido permiso para ir al baño y no dejó que fuera, me vomité encima de unas rosas y me las hizo lavar para después botarlas.

Me quedé sin trabajo. A mi madre no le gustó nada la idea que me quedase sin trabajo, y mucho menos a mi hermana, ya que yo era la que ayudaba con los gastos del niño. Y se la pasaba todo el día alegándome que si esto, que si lo otro...peor que una madre, sabiendo que ella no trabajaba. Me puse a buscar trabajo y lo único que conseguía era gastarme los ahorros en currículos y pasajes de autobús. El único trabajo que me ofrecían era el de vender mi esbelto cuerpo. Y yo me negaba porque me daba miedo. Aunque había otro trabajo que me estaba proponiendo un amigo, en el cual se ganaba mucho dinero.

-continua a la página següent-

Cada día me despertaba más desesperada ya que no tenía trabajo y me sentía muy mal, hasta que me di cuenta que me había quedado en embarazo. Se lo conté a mi novio que iba a responder por el niño y que me fuera a vivir con él y su familia, que él en la mía no viviría como arrimado, sabiendo que en mi casa lo necesitábamos sobretodo por la ayuda económica. Me ofusqué y le dije que no. Salí corriendo desesperada al ver que iba a tener un hijo y no tenía un peso, para recibirlo en este mundo. Una amiga al verme así me dijo que si quería me llevaba a un centro para abortar. Me aterró la idea de quitarle la vida a un ser humano y mucho menos a mi hijo, pero, la verdad, no tenía dinero ni para eso.

Al final decidí ir a buscar a mi amigo para que me explicara de qué iba el trabajo y qué tenía que hacer. Cuando llegué me trató como una reina, me llevó a comer y luego donde un hombre que estaba en un lugar muy extraño en un bar de poca monta. Aquel hombre tenía colgando del cuello cadenas de oro puro. Me hizo unas preguntas un poco raras como "¿tienes novio?" Le contesté que no. "¿Hay una posibilidad de que estés embarazada?" Me quedé pensativa, pero le respondí que no lo estaba. Entonces dijo que yo era la adecuada para aquel trabajo, y me dio una dirección de una mujer.

Al llegar donde aquella mujer vi que vivía en una bonita casa y la tenía muy bien cuidada. Toqué el timbre, me abrió y me hizo pasar ya sabía quién era yo. Nos presentamos y me dijo su nombre, Nancy Oviedo. Ella ya sabía el mío y también quién me había enviado. Cuando me explicó de qué iba el trabajo me sorprendió sólo un poco porque, la verdad, ya me lo imaginaba. El trabajo se trataba de ingerir cápsulas de cocaína, del grandor de una uva más grande todavía, para poderlas pasar a los USA. Me empezó a enseñar tragándome una uva sin mastigarla, y tenía que pasármela derecho; me costaba demasiado, no podía tragármela y la devolvía y me daban ganas de vomitar. Me dijo que tuviera paciencia y que no me asustara, que ella ya había ido tres veces y se tragó una uva como si nada. Al día siguiente seguí intentando en mi casa y no lo conseguía pero yo no podía echarme para atrás, yo me había pagado el vuelo y una parte de la paga de la cual le di a mi hermana y a mi madre. Me hicieron muchas preguntas, las cuales esquivé con mentiras.

Al final llegó el día esperado, me despedí del padre de mi hijo sólo con una mirada de desconsuelo y vergüenza, él no sabía lo que yo iba a hacer, sólo le importaba su moto y sus amigos, pero sin mirar atrás seguí mi camino y fui al local donde tenía que ingerir las cápsulas de cocaína, no podía comer ni beber antes ni después de ingerir. Al llegar me di cuenta de que el local era una farmacia, no me lo esperaba pero eso me dio más tranquilidad. La habitación no tenía luz natural sólo una luz tenue, me asustó cuando vi como las empacaban, en los dedos de los guantes quirúrgicos ya que eran de látex y no se romperían las prensas y luego se sellan y les daban la forma de cápsula con una máquina que las comprimía. Cuando empecé a metérmela en la boca para tragármela me di cuenta que era más grande que una uva, con lo cual me costaba más. Me las remojaron en aceite y ahí empezó mi sufrimiento, me tiré casi todo el día tragándome 100 cápsulas, que eran las que tenía que llevar y si se me reventaba alguna adentro era muerte segura, y eso me aterraba.

Llegó el gran momento, me monté al avión y me di cuenta, que una de mis amigas, la que me había dicho que abortara, estaba haciendo lo mismo que yo. Después miré a mi alrededor y estaba Nancy, se me hizo extraño y disimulando me acerqué a ella y le pregunté y me dijo que era el último que iba a hacer y que se iba a quedar en U.S.A.

Estaba muy asustada y nerviosa porque se me había movido el estómago, fui al baño y me tocó soltar dos pepas, las cuales me tocó coger, lavar y echarles pasta de dientes para volvérmelas a tragar. Lo hice pero casi me muero del asco. Cuando salí del baño estaba afuera Nancy y estaba sudando, se encontraba mal. Cuando llegamos a U.S.A, mi amiga y Nancy pasaron la aduana, cuando iba a pasar yo me llamaron dos guardias de seguridad, una mujer y un hombre, me hicieron preguntas ¿qué a qué iba a los Estados Unidos?, y yo conté la excusa de mi amiga; que iba a ver a una hermana...Me preguntaron, que de dónde había sacado el dinero para el pasaje, yo les conteste "de mis ahorros"; no se lo creyeron. Me hicieron una prueba de orina y me iban a llevar a rayos X. Me fui a la sala de espera; me temblaba todo, estaba a punto de llorar y salir corriendo. Me contuve. Respiré hondo y intenté tranquilizarme. Cuando estuvo el resultado, se dieron cuenta de que yo estaba en embarazo y que no me podían realizar los rayos X. Dentro de mí sentía un alivio inmenso, dejaron que me fuera pero antes me volvieron a preguntar que si era verdad que iba a visitar a mi hermana. Yo contesté que sí, y me dejaron ir.

-continua a la página següent-

Cuando salía vi que se llevaban a una mujer esposada, pero yo no la conocía. Fuera del aeropuerto unos hombres nos estaban esperando. Nos montaron en un carro y nos llevaron a una habitación dónde sólo había dos camas. Teníamos que ir depositando las cápsulas y al mismo tiempo limpiándolos. Nancy estaba muy mal, la di una ducha y la acosté; a mi amiga y a mí ya no nos quedaba nada dentro de nuestros cuerpos, pero a Nancy sí todavía le quedaba la mitad de la mercancía. Nos acostamos a dormir. Al despertar me di cuenta de que no estaban los dos hombres y que estaba sola en aquella habitación; me levanté y fui al baño para ver si todavía quedaba alguien, pero lo único que vi fue un charco de sangre, y en ese momento sentía que se me iba a salir el corazón. Se me paralizó todo el cuerpo, saqué fuerzas y seguí hacia adelante, necesitaba ver quién había en la bañera y corrí las cortinas. Vi el cuerpo inerte de Nancy, con una gran cortada en el estómago. Me puse a llorar y salí corriendo como alma en pena. Cogí mi dinero y salí de aquella habitación, con el corazón roto en pedazos; no sé cómo saqué fuerzas.

Me encontré a mi amiga en las escalas llorando, desconsolada. La cogí de la mano y salimos corriendo en busca de alguien que hablara español. Encontramos un taxista latino que nos llevó al aeropuerto; compramos dos vuelos hacia Colombia. Mientras esperábamos mi amiga me contó que cuando ella se despertó hizo lo mismo que yo y salió corriendo, pero no tuvo suficiente valor ni fuerza de pasar de las escaleras, y esperaba coger fuerzas para llamarme a mí.

Nos pusimos a pensar por qué le habían hecho semejante barbaridad a Nancy, y llegamos a la conclusión que a Nancy se le había roto una cápsula en el interior del estómago, se había muerto y ellos para no dejar perder la droga le abrieron y se la sacaron. Yo no me lo podía creer, no paraba de llorar al recordar que Nancy me había dicho que éste era su último viaje y que se quedaría en

U.S.A. con su hermana. Y así fue, desgraciadamente fue su último viaje.

Al llegar el avión, cuando tenía que embarcar, decidí quedarme en U.S.A. y comenzar de cero. Mi amiga se despidió y se embarcó. Yo me quedé porque sabía que al quedarme tendría más posibilidades de darle una mejor vida a mi hijo.

Daniela Arcila (3r A)

Línia Vermella

El grup de música alemany Rammstein ressonava a les oïdes de la Sílvia mentre intentava concentrar-se en el trepidant passatge de la casa dels Oxenford del llibre que s'estava llegint, *En el Blanco*, de l'escriptor gal·lès Ken Follett. Davant de la Sílvia s'havia assegut una velleta carregada amb el carro de la compra buit i just al seu costat, un heavy amb una samarreta de Slipknot. Juntament amb ella, que havia pujat al Metro a la parada d'Avinguda Carrilet, de L'Hospitalet de Llobregat, havien pujat també al vagó un duet de pidolaires que mentre l'un tocava l'acordió, l'altre picava de mans i els dos plegats cantaven una cançó caucàsica. La Sílvia no podia sentir-los. La cançó que reproduïa el seu Mp3, era molt més interessant.

Els vagons del Metro ja estaven bruts i feien olor d'humanitat, i només eren les 7:45 del matí. I el pitjor encara estava per venir. El vagó s'aniria emplenant a mesura que s'anessin apropant a Plaça Catalunya, que és on la Sílvia havia d'abandonar la seva lectura i sortir a la superfície, per a entaforar-se un dia més rere un dels mostradors de perfumeria de *El Corte Inglés*.

Si féssim una ullada als companys de vagó de la Sílvia, la majoria feien la típica cara de l'obrer que va cap a la feina en Metro; les típiques bosses sota els ulls que delataven que més d'un havia passat una altra nit xafogosa de principis de Juny, amb els llençols enganxats a la pell com si de calcomanies es tractessin. A aquestes hores ningú gosava dir gran cosa, encara que aquest relatiu silenci es va trencar quan un grup de 4 o 5 estudiants van pujar a Can Serra, com cada dia a aquesta hora, xerrant a crits. Més d'un es va despertar sobresaltat d'aquesta última becaïneteta al transport subterrani de la gran ciutat abans d'anar a les seves esgotadores i poc remunerades feines.

-continua a la pàgina següent-

Quan el comboi de Metro va arribar a Torrassa, la Sílvia va poder veure una de les típiques escenes que sovint apareixen a les cartes al director dels diaris. Una mare que anava carregada amb una bossa i amb el cotxet del seu fill, va intentar pujar al vagó, i just quan mig carro havia pogut aconseguir pujar l'esglaó que hi ha des de l'andana fins al terra del vagó, el clàssic "pipipipipi" que avisa que es tanquen les portes, va sonar. El conductor va arrencar, sense adonar-se que una de les portes no havia tancat bé. Només es va adonar quan el vagó havia avançat uns 10 metres, que va parar en sec, fent que tothom que anava dempeus aferrat a les baranes per no caure, anés cap endavant sense tenir-ho previst. Finalment, la porta es va obrir i la mare va poder entrar el cotxet, dirigint tota mena d'improperis al conductor, que per sort, no podia sentir-la.

Després de passar l'estació de Santa Eulàlia, hi ha un tram no soterrat, fins passat la parada de Mercat Nou. Més d'un que havia pogut recuperar el son, es veia sorprès pel sol que l'impactava al bell mig de la cara tot just sortir del túnel. Lluïa un sol preciós, amb unes temperatures estiuenques que convidaven a baixar a la Plaça Urquinaona i agafar la línia groga per arribar fins la Barceloneta o la Vila Olímpica. Per desgràcia, la Sílvia no podia fer això.

El vagó s'anava carregant de gent, tal com era lògic, fins arribar a Plaça Catalunya, on molta d'aquesta gent baixaria. Feia estona que tots els seients estaven ocupats i els viatgers que romanien dempeus s'empenyien els uns als altres. Molts intentaven llegir el diari que havien agafat en entrar a les seves respectives parades mentre estaven dempeus; activitat quasi impossible. El diari acabava aixafat, rebregat, desordenat i il·legible en qüestió de segons, així que la majoria optaven per guardar-se'l i llegir-lo a la feina, com tothom.

Quan el comboi va arribar a la parada d'Hostafrancs, la Sílvia es va recordar que aquella mateixa tarda havia d'anar al gimnàs tot just després de sortir de la feina. El seu gimnàs quedava a una illa de cases des de la parada d'Hostafrancs, ja el va escollir precisament per això.

A Rocafort, l'ambient ja s'havia fet irrespirable. No era res comparat amb el que succeïa als Metros de ciutats com Tokio o Nova York, però de totes maneres, veure la gent esclafada contra les baranes, ja semblava a la Sílvia un gra massa.

Ja faltava poc per arribar a Universitat, on la majoria d'estudiants baixarien i deixarien el vagó una mica més buit. Altres, farien transbord a Plaça Catalunya i agafarien la línia verda per anar fins a Zona Universitària, al campus del costat de la Diagonal.

Quan s'obriren les portes a la parada d'Universitat, la Sílvia va tancar el seu llibre just quan l'Hugo es barallava a cops de puny amb el seu segrestador, i va deixar el seu seient lliure, que va aprofitar immediatament un sud-americà àvid de trobar un seient lliure. Ella pensava que més calia estar preparats i anar drets a prop de les portes per baixar a Plaça Catalunya, abans que les portes es tanquessin, ja que alguna vegada li havia passat que s'havia passat de parada i havia hagut de baixar a Urquinaona i anar a peu fins al *Corte Inglés*.

A Plaça Catalunya, quan les portes del vagó s'obriren, una multitud de viatgers van sortir empentats a les andanes decorades amb cartells de les pel·lícules d'estrena als cinemes. Ella es va dirigir al pas més ràpid que podia cap a la zona de sortida més propera al *Corte Inglés*, allà on les espècies de la fauna subterrània de Barcelona l'esperaven per intentar fer negoci amb ella.

La Sílvia es va sentir bé quan va sortir a la superfície. El sol lluïa radiant. Dintre d'unes hores, la plaça es veuria envaïda per nens petits que donen de menjar als coloms, o dones sense gran cosa a fer que van al *Corte Inglés* a emprovar-se modelets o a comprar l'última colònia de no sé quina marca... I ella hauria de tornar a l'Hospitalet, seguint la rutina de cada dia, pensant que ja queda un dia menys per a les vacances d'estiu.

Escolta, mira com gira

Pregunto a l'aire:
"Què es farà d'aquest món?"
No triga gaire:
"El món mor a poc a poc."

Demano temps
per retornar-li la vida.
No concedeix:
"Oberta està la ferida."

Escolta, mira com gira.
Serà la Lluna,
serà el Sol.
Tasta, olora la vida.
Vine on la Runa
invoca la mort.

Ho provo amb l'aigua.
L'ha absorbit l'obscuritat.
No és ja com l'aire,
ella no té llibertat

La bella nimfa resta
violada a la platja.
No hi ha més riure:
culpable és l'home, el salvatge.

Toca-la i sent com camina.
La lluna és plena
d'amor i argent
Busca dins teu l'alegria
de mà serena,
nimfa del vent.

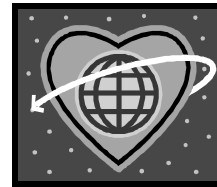
Miro a la terra
I ella sí que em respon:
"fill de ginesta,
crida pel món el meu nom!"

Els uns als altres,
vol que estimem altre cop.
La dama Mare,
Gea ha tornat a aquest món!

Recorda que en mort i en vida
tu tens la força,
tu tens l'amor.
Pregunto: "Què es el que gira?"
Gira la roda,
la roda del món.

El foc que crema
no és el foc de llibertat.
Allò que resta
no sols és un bosc cremat.

Però de les cendres
veurem com s'aixeca de nou.
Fènix del vespre,
volem veure el foc del Sol.

Escolta, mira com gira.
Serà la Lluna,
serà el Sol.
Tasta, olora la vida.
Vine on la Runa
invoca la mort.

Toca-la i sent com camina.
La lluna és plena
d'amor i argent
Busca dins teu l'alegria
de mà serena,
nimfa del vent.

Recorda que en mort i en vida
tu tens la força,
tu tens l'amor.
Pregunto: "Què és el que gira?"
Gira la roda,
la roda del món.

Pau Puig i Torres (*Tempus Fugit*) (1r Batx.)

La reflexión del conocimiento interior

Momentos difíciles pasó en la infancia,
guardando en su adentro todos sus sentimientos,
creando hacia los demás y hacia él mismo la mayor arrogancia,
sabiendo que todo el mundo era su propio espejo.

Los siete pecados capitales se potenciaban en él,
soberbia, ira, gula, envidia. ..
dando la espalda a todo aquello que le hacía sufrir,
lujuria, pereza y avaricia.

Sin saber lo que era intentó aferrarse a la miseria,
construyendo una muralla contra el resto de la humanidad,
arrojando su mente en la más grande histeria
y siendo consciente de la pérdida de su dignidad.

Vías de escape buscó sin parar
para dar un respiro al motor inteligible,
pidiéndose lógicamente frenar y descansar,
fabricando así el techo de su muralla,
para que ya nadie encontrara el punto donde hacerla derrumbar
y viviendo entre dos tierras entre ellas muy susceptibles.

La gente de su alrededor asustada se quedó
cuando le vio con las obras de su perdición,
el punto débil de la trinchera buscó,
alterando así todo su sentimiento de dolor.

La gran guerra despertó de estas raíces,
ganando las primeras batallas la maldición,
sin nada que hacer y con total descontrol de SU ser,
de todos sus hechos negando él mismo su perdón.

El abismo divisaba desde su ardiente nido,
la maldición sonrió por el futuro triunfo,
abrió un ojo para ver que no era su camino,
pero sin fuerzas para poder frenar la maquinaria,
el miedo despertó y entró en su cobijo,
dándole así la imposibilidad de tomar una represalia.

En estas, que llegaron sus heterogéneas estrellas,
alargándole sus sabias y dulces manos,
logrando que saliera del escondite su conciencia
y pudiera decidir si quería sanar todos sus reparos.

La maquinaria se logró girar del camino del abismo,
gracias a sus guías celestes y a su esfuerzo,
la muralla rebajó parte de su totalitarismo,
para recibir en la puerta de su alma a la paz interior.

Su barco se adentra en una zona de puntiagudos dolores,
dejando atrás el abismo y a su deshonor,
sin el consentimiento de sus propias conspiraciones,
pero llevando ahora el timón su conciencia y su paz interior.

Bien es cierto que todo el mundo crea su propio camino,
coloreando o maquillando a su gusto del camino su faz,
pero uno no debe dejar de lado su minúscula maldición,
sabiendo cada día de dónde viene y hacia dónde va.

Albert Trinidad (2n Batx.)

Jo sóc el teu amic

Jo sóc el teu amic, vull que em molestis sóc aquí, parla'm o plora, mai és mal moment, mai tard o d'hora!

Em vas cantar això fa quatre anys, te'n recordes? Me la vas dedicar. Amb la teva guitarra, a la llum de la lluna, sota el cel estrellat. Em vas dir que m'apreciaves molt, que era la teva millor amiga, que era com una germana, i que no suportaries que algun dia marxés a una altra banda. Em va caure una llagrimeta, i després vam estar recordant vells moments i partint-nos la caixa a cada comentari. Vam anar a casa a sopar i et vas quedar a dormir perquè no tenies ganes d'anar a casa teva. Teníem 15 anys.

Recordo quan venies a casa, perquè t'havies cansat de casa teva i necessitaves evadir-te i desfogar-te de la teva mare. Els meus pares sabien perfectament què et passava, i et deixaven quedar-te amb la condició de que només fos una nit i de que no féssim gaire soroll. Sopàvem pizza casolana a l'habitació i ens estàvem fins ben tard xerrant i plorant, i no suportaves que la teva mare et cridés, que no confiés en tu, que arribés borratxa a casa. No suportaves veure-la desfeta, destrossant-se la vida. Sabies que les teves fugues no li feien bé, però necessitaves descansar d'aquell infern. Abans, la teva mare no podia estar en una feina més de dues setmanes. Estava sempre molt nerviosa. L'alè li feia pudor a alcohol i feia les coses malament; sempre acabaven fent-la fora. Quan trobava un noi que tingués el mal cap d'estimar-la se n'anava amb ell, i marxava deixant-te sola tres o quatre dies. Sense adonar-se'n li feia mal a ella mateixa. A ell, perquè al cap de cinc dies l'abandonava; a tu perquè simplement et deixava sola, i a ella mateixa perquè no s'adonava que com més anava més lluny et tenia, menys te l'estimaves.

Però va haver-hi un cop que va ser diferent., Vas venir a casa meva amb una bossa plena de noba per a quatre dies, amb la galta marcada i el nas sagnant. La teva mare t'havia pegat. Tu ràpidament vas omplir la bossa de roba, li vas dir a la teva mare que pensés en el que acabava de fer, en com estava engegant a rodar la seva vida. Vas decidir que marxaves quatre dies; li vas advertir que no et busqués, que si ho feia no tornaries a casa mai més. La teva mare plorava, et va suplicar que et quedessis, et va jurar que no tornaria a fer-ho, però vas acabar marxant. Ho va passar tant malament; no et va buscar, com tu vas dir-li i sí, va reflexionar. A partir d'allò, va canviar, ja no va pegar-te més, i va fer els possibles per no arribar borratxa a casa. Va buscar una feina seriosament i va durar tres mesos. Va seguir fent mal als homes i va seguir bevent, però ja no venies tan sovint a refugiar-te a casa meva. La situació havia canviat però no havia millorat massa. Teníem 16 anys.

Més tard vaig ser jo qui va enfonsar-se. Va resultar que el meu pare tenia un tumor al cap, i el tenia molt estès. Sempre havia tingut migranyes i mals de caps horribles, però mai vam pensar que fos una cosa tan greu. No podien operar-lo, era massa arriscat, així que vam seguir el temps esperant que es produís un miracle. El dia que ens ho va dir, vam seure tots junts al sofà i vam estar parlant sobre com havia pogut passar. Mai havíem tingut cap accident de cotxe, i cap topada pel carrer. Vam arribar a la conclusió que havia estat aquell dia que movent els mobles li va caure l'armari a sobre amb un cop molt fort al cap. Mai vam parlar amb els pares, però tots tres ho sabíem. El pare es moria. Quant temps li quedava? No ho sabíem, però sí que podíem saber que un tumor tan estès no podia ser benigne per ningú. Així que vam viure els últims mesos del pare, esperant que un dia no es despertés i sí, va morir, però no pel tumor.

Abans de morir, sense dir-nos res, va fer el testament, ens ho va deixar tot, no volia que ens quedéssim sense res. Un dia, mentre dormíem, va baixar al menjador, va agafar un got d'aigua, un pot de pastilles i se les va empassar totes. Havia escrit una carta on ens deia que ens estimava molt, que seguíssim endavant, que no ens moríssim per dins com li havia passat a ell els últims mesos, que ho feia perquè no volia que el veiéssim consumint-se com una flama que s'ha quedat sense oxigen.

Durant aquells últims mesos, vaig estar tan unida a tu, quant més m'adonava que el pare agafaria el tren sense tornada tu eres allà per recollir les meves llàgrimes. Vam passar nits interminables, amb el cap recolzat sobre la teva falda, plorant fins adormir-me, sense dir-nos res; no ens calia. Ja en tenia prou amb que fossis allà. El dia que va morir, vaig plorar de ràbia. Com havia pogut ser tan egoista? Com ens podia haver fet allò? Aquell dia no vaig anar a l'institut. Vaig tenir un pressentiment i vas venir a casa meva després del pati.

-continua a la pàgina següent-

Quan vas entrar per la porta, em vaig llançar sobre teu i vaig engegar a plorar fins que no vaig poder més. Després vam estar parlant sobre el que havia passat, i em vas fer veure, que el que havia fet no era un acte d'egoisme, ara que no ens volia veure patir, i que veient com seria el seu final, preferia morir en un bon estat de salut, i que ell segurament ja estava mort per dins. Encara que, al cap de molta estona de parlar-ne, vam arribar a la conclusió que ningú podia saber que li passava pel cap al meu pare quan va decidir de fer allò, i que fos on fos, ell devia estar prou bé, segurament millor que abans. Si no hagués estat per tu en aquell moment, no sé que seria de mi ara. Teníem 17 anys.

Saps? Et trobo a faltar. Aquell dia, el dia que aquell cotxe et va atropellar, vaig trobar-me malament tota la jornada. Vaig tenir vòmits i molta febre. A la nit em va trucar la teva mare i m'ho va dir: un cotxe t'havia atropellat, estaves a l'hospital, a la UVI, i estaves molt malament. Quan vaig arribar a l'hospital, la teva imatge va ser horrible, tenies tot de tubs, per la cara, i tot de coses enganxades pel cos, que no t'en sabria dir-te el nom. Vaig passar tres dies a l'hospital, sense quasi menjar, sense canviar-me de roba. Tres dies horribles. Vas tenir atacs, espasmes, baixades de tensió molt fortes. Estava tot el dia pensant que no, que no podies deixar-me que ja m'havia marxat el pare, ara no podies deixar-me tu. Però vas fer-ho.

Finalment, el tercer dia, el cor set va parar. Aquell dia també vaig morir jo. Em preguntava tantes coses que no tenien resposta. En aquell moment quan més et necessitava, no hi eres. Sense adonar-me'n, vaig trucar a casa teva per parlar amb la teva mare. Estava desfeta, se sentia culpable perquè t'havia donat una mala vida per culpa de la beguda i el seu mal cap. Vam estar plorant juntes durant mol temps, recordant els bons moments que vaig tenir amb tu. Ella em va preguntar si mai l'havies odiada, vaig pensar que ara podia saber el que m'havies dit tants cops sobre ella. I li vaig dir que no l'odiaves, només que no suportaves veure-la tant consumida per culpa de la beguda, que la veies amb mal aspecte, amb feines que no li duraven ni un mes i no t'agradava gens veure-la així. Teníem 18 anys.

Quan vas morir la teva mare encara no ho sabia, però estava embarassada. Va decidir que no volia donar-li al teu germanet la mateixa vida que t'havia donat a tu. Així que es va apuntar a una clínica de desintoxicació. Em va venir a veure per dir-m'ho personalment. Quan va entrar-hi, la trucava sovint per saber com li anava i com progressava. Cada dia estava millor, a més, estava fent curssets per poder treballar quan sortís. Em parlava de la gent, em deia que hi havia persones que estaven realment malament, i que reflexionava sobre si ella havia estat així, que segurament havia estat molt desgraciada, però que en aquells moments no ho volia reconèixer. També em parlava d'un infermer molt ben plantat que era molt simpàtic i atent, i que a més, li semblava que ell pensava el mateix d'ella. Quan al cap de cinc mesos va sortir, estava completament recuperada i amb cert infermer com a promès que estava disposat a fer de pare de la nena que esperava. Em va demanar si li podia posar el meu nom, vaig dir que sí, tot i que em va resultar estrany. Quan va néixer, em va demanar de ser-ne la padrina. Li vaig dir que sí. Ja veus, ara la teva mare té feina, és secretària, té parella estable i una filla preciosa. I jo? Jo em pregunto quan podré tornar a ser feliç, quan tindré empenya, quan tindré somnis. No hi ha ningú com tu. Tan de bo fossis aquí. Et trobo a faltar. Tinc 19 anys.

Tot és tan fosc aquesta nit, qui ha marxat no tornarà i la buidor que tens al pit, potser el temps te l'omplirà

Yasmina Capó (1r Bat.)

Diari d'una dona maltractada

12 de Novembre

Estimat Diari:

He decidit escriure un diari perquè ja no puc més. Necessito expressar i treure fora el que em passa, perquè si no ho faig, això m'acabarà matant. Mai li he explicat a ningú el que em passa.

No sé si em fa vergonya o em fa por. Però crec que és una barreja de les dues coses. Mentre escric aquestes línies, penso si estic preparada per reviuir situacions que no són agradables recordar. Estic atrapada. Estic vivint un infern sense sortida.

-Continua a la pàgina següent-

Tot va començar fa tretze anys quan vaig conèixer al Miquel a un discoteca. Jo anava amb el meu grup d'amics i ell amb el seu. En aquell temps, jo tenia divuit anys i ell vint. El meu amic Marc el coneixia i ens el va presentar.

Des del primer moment ell i jo vam connectar. Era un noi molt *guapo* amb els ulls negres. A més era molt divertit i atent amb mi. Primer ens vam fer amics. Però de mica en mica entre nosaltres va sorgir l'amor. Veia al Miquel com l'home de la meva vida. Al seu costat era feliç i em feia sentir molt afortunada. Vam sortir junts durant tres anys. Durant els quals es va comportar d'una manera encantadora i meravellosa amb mi.

Amb les meves amigues sempre parlava del Miquel, i elles em deien que semblava que depenia d'ell. Després dels tres anys de nuvis ens vam casar. Els primers tres mesos van ser meravellosos. Jo treballava de professora a un parvulari, mentre que el Miquel treballava a una important empresa.

Quan arribàvem a casa aprofitàvem per estar junts. Però tot va canviar quan em vaig quedar embarassada. Quan li ho vaig dir al Miquel, es va alegrar molt i em va demanar que deixés de treballar. Em va dir que no volia que estigués quatre hores fora de casa; no volia que carregués pes o segons ell, no volia que cap nen petit mentre estigués jugant a l'escola em donés una empenta amb la qual podia caure i perdre el nadó. Jo no volia deixar el meu treball perquè m'agradava. Li vaig dir que no deixaria el treball perquè no m'hauria de passar res. Vam estar discutint una estona.

El Miquel cada vegada es posava més nerviós i l'expressió de la seva cara començava a canviar. Per primer cop, el Miquel em donava por. Vaig intentar calmar-lo perquè el veia molt tens. Ell no es volia calmar i va començar a donar cops a la paret. Cada cop estava més enfadat. Llavors jo no sabia si anar-me'n o quedar-me. Abans de que pogués reaccionar, es va girar cap a mi i em va donar una bufetada. Després d'haver-me pegat, em va dir que deixaria de treballar perquè ell ho havia decidit, i no se'n parlava més. Me'l vaig mirar perplexa i no sabia què fer. No sabia si plorar, anar-me'n o quedar-me. Només recordo que mai havia vist al Miquel d'aquella manera i la seva mirada em feia por.

Després d'haver-me pegat es va tancar a la nostra habitació. Jo em vaig quedar al menjador, estirada al terra amb la mà marcada a la galta. No sabia perquè havia passat tot això. No reaccionava i la meva ment estava en blanc. Minuts més tard vaig em vaig adonar del que em passava i em vaig posar a plorar. No vaig dormir en tota la nit.

Al matí següent, el Miquel em va dir que el tenia que comprendre. Que només es preocupava per la meva salut i la del nadó. Que jo l'havia provocat dient-li que volia treballar i amb això li havia demostrat que era una dona irresponsable i que no em preocupava per la vida del nostre fill.

Va justificar la seva bufetada quan em va dir que ho havia fet perquè reaccionés d'una vegada. Després va continuar parlant sense escoltar-me. Em va fer sentir culpable del que havia passat. A més em va dir que li demanés perdó per com m'havia comportat amb ell. Ell, en canvi, no em va demanar perdó ni per la baralla, ni per la bufetada. Simplement es va aixecar del sofà i em va dir que li tingués preparat el dinar a les dues perquè era l'hora que ell venia del treball.

Es va posar l'americana i va marxar. Jo em vaig quedar asseguda al sofà en silenci. Aquesta va ser la primera vegada que em maltractà. Pensava que seria el primer i l'únic. Però estava molt equivocada. Allò no era més que l'inici.

13 de Novembre

Estimat Diari:

He estat llegint el que vaig escriure i mentre ho llegia una sensació de fred a envaït tot el meu cos.

Avui ha tornat a passar. M'he llevat d'hora com cada matí per preparar l'esmorzar d'en Jordi, el meu fill. Intento que en Miquel no s'alteri quan el nen està al davant. Moltes vegades el Jordi em pregunta com em faig els blaus que tinc a la cara o perquè el cos sempre em fa mal. Jo sempre li dic el mateix: que la mamà ha caigut. Però sé que últimament comença a sospitar. A vegades, no em creu, perquè en Jordi ja no és un nen petit i s'adona de les coses.

El Miquel m'havia dit aquell mateix dia que li planxés els pantalons negres perquè els necessitava per treballar, però a mi se m'ha oblidat. No s'havia com dir-li al Miquel que no se'ls havia planxat. Tenia por. Quan ha vingut a casa li he explicat de la millor manera, que se m'havia oblidat. Llavors m'ha mirat amb aquells ulls assassins que em trenquen per dins. Jo, em repetia tota l'estona: "Que no em faci res. Que no em faci res". Però ell s'ha posat a cridar i a dir-me que estic tot el dia a casa sense fer res i que al menys li podia planxar els pantalons. Llavors de la millor manera que ho sap fer, m'ha donat una pallissa. Després ha sortit per la porta i s'ha anat a treballar. I en aquell moment he esclatat a plorar. Quan em pega penso si aquesta serà l'última pallissa que em donarà perquè sento que la meva vida se m'escapa.

La meva vida, no obstant, no m'importa. Només m'importa que el meu fill no passi l'infern per el que jo estic passant.

-Continua a la pàgina següent-

20 de Novembre

Estimat diari:

Porto una setmana sense rebre cap cop ni cap insult d'en Miquel. Físicament estic millor i les ferides de la cara les tapo amb maquillatge. Tots tres semblen una família feliç i espero que ho siguem durant molt temps. La setmana passada quan em va pegar vaig estar a punt de denunciar-lo perquè ja estava farta. Però no sé per quina raó no ho vaig fer. Y en certa manera m'alegro perquè crec que ha canviat i li vull donar una nova oportunitat.

24 de novembre

Estimat diari:

Els dies feliços han quedat enrere. En Miquel m'ha tornat a pegar. Mentre sopaven li he explicat que m'he trobat amb un amic de la infància i hem anat a prendre un cafè per explicar-nos com han estat les nostres vides. Mentre li explicava de què havien estat parlant, he vist com se li transformava el rostre. S'ha enfadat i m'ha dit si només es tractava d'un amic i jo li he dit que sí i la seva resposta ha estat que ha començat a cridar i a dir-me com era capaç de parlar amb un home que no fos ell. Aleshores, com fa sempre, m'ha pegat.

25 de Novembre

Estimat diari:

Avui, m'he llevat d'hora i quan el nen s'ha anat al col·legi li he dit al Miquel que anava a comprar. He mentit. He anat a la comissaria a denunciar-lo. He dit a la policia que fessin alguna cosa, el més ràpid possible. Quan he sortit de la comissaria he sentit inseguretat. Por per si he fet el que s'havia de fer. Por per si en Miquel, finalment, sap que l'he denunciat...Només espero que aquest infern s'acabi.

27 de novembre

Estimat diari:

Avui ha estat el dia que més por he passat, però a la vegada han acabat els meus problemes. Aquest matí en Miquel s'ha assabentat que escric un diari i l'ha llegit. El pitjor de tot és que ha llegit que li he posat una denúncia. Llavors m'ha dit que qui em creia que era. Que jo no podia opinar, pensar ni prendre decisions. M'ha recordat qui manava a casa.

Tot seguit m'ha intentat trencar la mà. Llavors he cridat i en Jordi s'ha posat davant el seu pare i li ha dit que no em tornés a pegar. En Miquel, tot furiós, li ha donat una bufetada, i jo he reaccionat com una histèrica. Estava furiosa. I en un rampell d'ira, no sé com, però en Jordi i jo hem sortit de casa. He anat a casa de la meua mare i quan li he explicat el que havia passat s'ha posat a plorar i ha dit que faria tot el possible perquè aquell desgraciat acabés a la presó.

Aquesta nit si més no, dormiré tranquil·la...

31 de novembre

Estimat diari:

M'ha trucat en Miquel. M'ha dit si puc anar a les nou de la nit a una cafeteria que hi ha tres carrers avall. Vol parlar amb mi sobre els tràmits de la separació. Ha estat molt amable. Al principi he dubtat una mica, però finalment he acceptat. Li he dit a la mare que he quedat amb el Miquel per parlar sobre la separació. M'ha dit que m'acompanyaria però jo li he dit que prefereixo anar-hi sola. Estic contenta perquè separar-me del Miquel significa el principi d'una nova vida millor.

MARTHA

Aquestes van ser les últimes paraules que va escriure la Martha. En Miquel la va enganyar. La cafeteria on havia estat citada estava abandonada. Era de nit. No hi havia ningú al carrer. La Martha quan va veure que el Miquel li havia mentit, es va espantar.

Quan va sortir corrent l'home l'estava esperant amb un pal. La va enxampar. Va començar a donar-li cops per tot el cos, però especialment al cap. La Martha es va defensar. Però va ser inútil. Ell era més fort que ella. Finalment els cops ja no li van fer més mal. Quan la Martha va deixar de moure's, aquella bèstia furiosa encara li donava cops. Era ple de ràbia i no parava de cridar: "ETS MEVA, ETS MEVA!!"

Va deixar el seu cos allà en mig del carrer. La va trobar un home que passava en cotxe. Es va saber que va ser el Miquel, per diverses raons: el seu diari, la seva mare que va dir que hi havia anat a veure al seu marit...També va ajudar la denúncia que va posar abans de morir i els pèls que duia la Martha a la mà en el moment que va morir.

Ara el Miquel és a la presó. Serà allà una bona temporada. Però en Jordi ha jurat que quan el seu pare surti de la presó li farà la vida impossible. Li farà viure l'infern que li va fer viure a la seva mare. És la manera com el noi vol honorar la memòria de la seva mare.

Fins aquí el relat d'una dona que va lluitar per la seva vida fins l'últim segon.

Laura López (1r Batx.)

El Quijote

En el quart centenari de la publicació de *El Quijote*, any dedicat al llibre i a la lectura, hem demanat al departament de castellà que ens escrivissin o expliquessin quelcom relacionat amb aquell foll creat per Cervantes que tot ho idealitzava, nat *En un lugar de la Mancha, de cuyo nombre no quiero acordarme* (I parte, cap.).

El seminari d'hispaniques ha respost positivament, i hem d'agrair l'article que ens ha passat l'Elena Cabanelas per a la nostra revista. El resultat és interessant i divertit. Llegiu-lo i ho veureu.

Cervantes, El Quijote y Barcelona

visión alternativa de una conferencia

Queridos alumnos,

Como supongo que pocos de vosotros habéis asistido a uno de esos glamurosos e inenarrables actos culturales llamados conferencias, por no decir que seguramente no lo hayáis hecho ni lo haréis jamás, he decidido aclararos las cosas para que tengáis una visión menos idílica de lo que estos actos representan para el intelecto humano.

Para empezar uno no siempre va por motivos estrictamente culturales. Normalmente va porque el haber asistido a un congreso queda muy bien en el currículum, vale puntos para las oposiciones y este tipo de cosas. Otras veces va por motivos alternativos por ejemplo, a mí me envió un correo electrónico una amiga de la facultad a la que últimamente veo muy poco. << Me he apuntado a un congreso sobre El Quijote >> decía << Y el último día es entrada libre ¿te apuntas?>>. Me puse a meditar sobre tan trascendente cuestión y vistos los poderosísimos argumentos con que trataba de convencerme, a saber:

1. me hace mucha ilusión que vayamos juntas.
2. me hace mucha ilusión que vayamos juntas.
3. me hace mucha ilusión que vayamos juntas.

Y así hasta seis o siete veces. En fin que teniendo en cuenta que a mí también me hacía mucha ilusión que fuéramos juntas, y que hacía mucho tiempo que no oía hablar de ese desconocidísimo Cervantes, que por otra parte es un autor al que todos mis alumnos de cuarto saben que detesto profundamente, y que tenía que hacer una reseña sobre el tal libro ese que hace no sé si cuatro siglos que escribió un militar manco, quedaría muy bien decir que había ido a una conferencia sobre el tema y comentarla y eso es lo que estoy haciendo.

Así que en pleno arrebató cultural el sábado me levanté a las 7.30 de la mañana ¡Con lo bien que estaba yo en la cama! ¿Quién me manda a mí ponerme culta? Bueno pues como iba diciendo, en plena euforia erudita aproveché para llegar media hora antes a la estación con lo que tuve que esperar esa media hora en el coche escuchando como *las Bangles caminaban como un egipcio* y otras antiguallas musicales por el estilo que tristemente no sólo me sabía sino que además me encantan.

Digresiones metafísicas aparte hacía un frío tremendo pero eso le daba emoción. Es otra cosa que tienen las conferencias, acostumbra a pasar, hambre, frío, calor... es como la mili vuelves hecho un hombre, bueno en mi caso espero que una mujer porque si no... a ver como iba a explicarlo yo en casa. El problema que tiene asistir a ese tipo de actos es que según con quién te encuentras quedas mal. Desengañaos: ser culto tiene sus inconvenientes. Yo por ejemplo me encontré con uno de mis compañeros del gimnasio, y el muchacho, que está acostumbrado a verme en otra actitud y atuendo, me saluda y me pregunta aquello de: << ¿Qué haces aquí tan temprano?>> y tú toda mona le sueltas. <<Voy a una conferencia sobre El Quijote >> creo que no tengo que comentar nada más y eso que es un chico bastante extraño (lee y estas cosas). Imaginaos lo que hubiera pasado si llega a ser un ejemplo clásico de la fauna de gimnasio (creo que de ese tema podría hablaros otro día). Pero abreviaré porque a este paso explicaré la jornada a tiempo real. Mi amiga (que también es profe) y yo nos pasamos todo el trayecto criticando y riéndonos de nuestros respectivos alumnos, desde el cariño eso sí. Lo que viene a demostrar que los profes también somos personas y chismorreamos como los demás ¿O acaso pensabais que erais pioneros en el marujeo?

Llegamos al recinto media hora antes que aprovechamos para almorzar. Seguimos con los cotilleos.

Pero centrémonos en la sesión cultural que es lo que nos interesa:

-Continúa a la página següent-

Primera ponencia: <<Los editores en El Quijote>>(o algo así)

Como comprobaréis por los comentarios siguientes esta conferencia no tuvo mucho interés sobre todo porque el buen hombre se fue del tema y se pasó mucho rato hablando. Pero recitaba muy bien. Esta parte la escribiré en presente porque tomé apuntes para la reseña.

•**Conclusión:** parece que en El Quijote se hacen muchas referencias a los impresores sobre todo para criticarlos. Según he podido extraer de lo que ha dicho los impresores eran unos estafadores y unos incompetentes que tenían la culpa de todos los fallos en la impresión (erratas) o por descuido o porque cambiaban lo que les daba la gana. También timaban a los pobres autores que se morían de hambre mientras ellos se forraban a su costa.

Luego ha hablado de lo desgraciado que era Cervantes y del hambre que pasó en su vida. Al cabo de media hora empezamos a hacer chistes. Demasiado temprano para hablar de la economía doméstica de nadie (10:30h) Por cierto que el otro día creo que cambié un autor de siglo ¡Tengo que repasar las cronologías! Esa es otra cosa que tienen las conferencias los que hablan saben tanto que te das cuenta de lo ignorante que eres.

Nota: Buscar en el diccionario la palabra <<tórculo>> demasiado temprano para semejantes abstracciones.

•**Conclusión (2):** <<Poderoso caballero es don dinero>> (esto no es mío es de Quevedo) y como diría Sancho Panza:<<después de muertos todos son buenos>> Vaya que el pobre Cervantes se murió de hambre y luego se hizo famoso de la muerte. Ya podían habérselo reconocido antes. Por cierto que ya va siendo hora de almorzar (otra vez).

Queridos alumnos, este señor de Vigo os comprende: lleva más de diez minutos divagando sobre el número de páginas del Quijote aunque en culto porque antes se llamaban pliegos. Y por si alguien tiene la intención de volver a preguntarme cuántas páginas tiene el libro de lectura, os recuerdo que lo importante no es la extensión sino la calidad y puedo demostrarlo. Si alguno de vosotros se pregunta si la última afirmación es una amenaza la respuesta es sí. Por cierto que yo debería estar tomando apuntes serios de esta conferencia en lugar de estar escribiendo tontes para este artículo. No diréis que no me sacrifico por vosotros.

Ha sonado el timbre y el hombre sigue hablando (10:40h) Si llego a hacerlo yo me mandáis a la porra (por no mencionar cierta sustancia viscosa de aspecto desagradable y efluvios malolientes) Claro que yo tampoco me pongo el MP3 con Bisbal ni me he traído los bongos, ni como pipas, ni tiro cosas a mis compañeros, ni me dedico a explicar mis ligues de fin de semana entre risitas y expresiones de desaforado júbilo. A ver si aprendemos a evadirnos con clase y sobre todo con discreción.

Por cierto que ahora dice que Cervantes era muy famoso en su época (contradiendo un poco lo que decía antes) pero que la fama no daba de comer porque dedicarse al arte estaba mal pagado y encima todos se aprovechaban de su fama para sacar provecho. También ha dicho que tenía mucho en cuenta al lector pero que se hace la pelota a sí mismo y se hace publicidad en todas sus obras. Es emocionante ver como las cosas no han cambiado mucho pues los ponentes se elogian también unos a otros.

Sigo haciendo chistes y tengo hambre. El que os diga que los congresos son un derroche de sabiduría y delectación intelectual miente. Los ponentes saben muchísimo pero desengañaos, lo que dicen no siempre es interesante por ejemplo en el caso de éste.

Por fin acaba de hablar y empieza el turno de preguntas. Aquí es dónde se demuestra realmente que cada uno escucha lo que le interesa y empiezan las preguntas surrealistas como ¿Por qué Cervantes cita tal libro y no tal otro? Y ¿Por qué don Quijote y Sancho pasan por tal pueblo y no por el de al lado? ¿Por qué en los anuncios de dietética la gente es tan delgada si se supone que ha de adelgazar porque está gorda? ¿A qué huelen las nubes? Ahora son los organizadores los que empiezan a hacer chistes y a insultarse con una corrección y elegancia exquisitas. En confianza, se ríen de uno que no ha venido aún porque se cree demasiado importante para venir antes que los de la tele. Pero esto lo sabemos los ponentes y los lo hemos sufrido como profe.

Los autores se hacían publicidad básicamente mediante el cotilleo. Y los editores, mis queridos alumnos, modificaban sus obras a voluntad porque pensaban lo mismo que vosotros, a saber, que lo importante de un libro era la tapa, los dibujos y el título.

Pausa ¡Por fin! Cola interminable en el lavabo que es muy moderno porque es unisex. Pero al igual que en todos no hay papel.

-Continúa a la página siguiente-

•**Reflexión profunda:** los congresos son como las discotecas. Viene gente muy rara. Pero tranquilizaos, los eruditos también van al lavabo.

•**Conclusión (otra más):** a este tipo de eventos viene siempre la misma gente pero hace mucha ilusión porque puedes ver y escuchar a los autores de los libros que has leído. A Cervantes no porque está un poco muerto pero sí a los que han escrito tus libros de texto del instituto y la carrera.

Segunda ponencia: <<último episodio pastoril del Quijote de 1615>>

De esta conferencia no voy a hablar mucho porque era estupenda y me puse a coger apuntes en serio. Sólo decir que el señor que exponía era una eminencia (Avalle-Arce) y recordar para quienes no lo sepan que la novela pastoril es aquella en que los pastorcillos trotan por el monte tipo Heidi recitando versos de una calidad lingüístico-estilística que ya quisieran para sí muchos académicos de la lengua. Y que este buen hombre recita tan bien que te dan ganas de volver a leer El Quijote y lo que haga falta, Sólo para ver a esta gente vale la pena venir.

Conclusión: me encanta. De mayor quiero ser como él aunque espero conservar el pelo.

Mesa redonda:

Dos eminencias de cuyo nombre no quiero acordarme (especialmente del de uno de ellos) se dedican a insultarse y a defender cada uno sus respectivas ediciones del Quijote ante un moderador que sirve de barrera física para evitar que lleguen a las manos y unos cámaras de televisión que no pueden evitar reírse ante semejante espectáculo. Las rencillas de estos dos individuos, que no relataré aquí, vienen de antiguo y por supuesto el espectáculo está garantizado. A final el moderador que teme por su salud física y mental (sobre todo física) decide pasar al acto siguiente alegando falta de tiempo.

Homenaje a Martín de Riquer:

Esta parte la escribo otra vez en pasado porque me emocioné tanto que no tomé notas.

El acto fue realmente precioso. Uno de sus alumnos (y ex profe mío) leyó un discurso muy emotivo (me emocioné yo que no conocía a ninguna de las personas de las que se hablaba) le dieron unos trofeos y el buen hombre terminó diciendo que le había hecho mucha ilusión y que si dijera que no se lo merecía mentiría. El señor era genial. De mayor también quiero ser como él.

Concierto:

No asistimos porque teníamos hambre. (Eran ya las 14h) pero el sótano gótico en el que se hacía era muy mono.

Conclusión definitiva:

La primera conferencia fue una lata aunque, como de todo, algo se aprende, la segunda muy interesante, la mesa redonda un circo y el homenaje estuvo muy bien. Por cierto que me lo pasé genial con mi amiga porque aprovechamos para pasar todo el día juntas, comer, ir de tiendas, merendar, planear nuestro próximo congreso (que espero que se haga en el Caribe)...

Moraleja: si os proponen ir a una conferencia valorad los pros y los contras y luego haced lo que os de la gana. Pero tened una cosa en cuenta: las apariencias engañan.

Elena Cabanelas Zuriaga

Entrevistes

En un curs de canvis com l'actual, el responsable de la secció d'entrevistes, Sergi García, ha volgut tenir una conversa amb dos professors que tenen un càrrec específic en el nostre centre. Ens referim a l'Ildfonso Gámez, responsable dels inaugurats Cicles Formatius, i, l'Albert Ibáñez, supervisor de les obres del nou institut. Els agraïm a tots dos la seva col·laboració.

Ildfonso Gámez:

Ildfonso Gámez Rus és llicenciat en matemàtica aplicada i enginyer tècnic. Fa catorze anys que dona classes: primer, a la privada i, després, a la pública. Aquest curs és el Cap de Departament de cicles formatius al nostre institut.

Vostè, a on donava les classes abans d'arribar a aquest institut?
Barcelona, cicles formatius a l'IES Príncep d'Àsturies.

Ha donat sempre classes als cicles formatius, o també a l'ESO o al batxillerat tecnològic?
Antic BUP i COU (Matemàtiques). ESO i Batxillerat (Matemàtiques i Tecnologia), Cicles Formatius d'Informàtica Grau Superior i Mig (ASI, DAI i ESI).

Ha notat el canvi del bullidor a l'institut de l'estatut?
Sí. L'ambient és més tranquil i tenim més mitjans.

Ara, tens els mitjans necessaris per donar les classes a cicles?
Sí. Quasi tots.

Què aprèn l'estudiant de cicles al llarg del seus estudis?
Muntar i configurar estacions de treball i servidors, instal·lació i manteniment de xarxes d'ordinadors i serveis associats, creació de webs (programació, disseny i manteniment), entre d'altres coses.

Quines matèries cursa l'estudiant d'informàtica durant els seus estudis?

- a) Instal·lació i manteniment de serveis de xarxes locals
- b) Instal·lació i manteniment d'equipaments i sistemes informàtics
- c) Implantació i manteniment d'aplicacions ofimàtiques i corporatives
- d) Operacions amb bases de dades ofimàtiques i corporatives
- e) Instal·lació i manteniment de serveis d'Internet
- f) Manteniment de portals d'informació
- g) Administració, gestió i comercialització en la petita i mitjana empresa
- h) Sistemes operatius en entorns monousuari i multiusuari
- i) Relacions en l'equip de treball
- j) Comunicació empresarial en llengua estrangera
- k) Formació i orientació laboral
- l) Formació en centres de treball
- ll) Síntesi

-Continua a la pàgina següent-

És cert que el curs vinent es faran cicles formatius de grau superior al nostre institut?
Sembla que sí.

Això voldrà dir que s'ampliarà la plantilla del professorat?
Sí.

Quants professors hauran de ser per cicle i quants faran falta en total?
S'incrementarà, possiblement en 2 professors el nou cicle (depèn de l'administració). En total seran, aproximadament, un 6 professors en cicles.

Quan un alumne acabi tots els seus estudis al nostre institut quin títol tindrà?
Actualment Tècnic en Explotació de Sistemes informàtics.

Com és que són solament nois els que estudien cicles formatius d'informàtica al nostre centre? Està previst que el curs vinent es matriculin noies també?
Hi ha també noies actualment.

Com es que hi ha tan poques noies que estudien informàtica al nostre institut? Se sap si el curs vinent hi ha més demanda per part de noies?
Encara no se sap si n'hauran moltes noies el curs vinent, però tradicionalment els estudis d'informàtica (grau mig i superior) tenen un mínim del 80% de nois.

Es fa prou propaganda de cicles pel proper curs?
Mai és suficient.

Si creu que un mateix centre és compatible donar classes de cicles formatius, d'E.S.O. i batxillerat?
Sí, encara que en els cicles no es poden aplicar els mateixos criteris d'avaluació i normativa.

Després d'aquest primer any, com a responsable de cicles formatius d'informàtica a l'IES l'Estatut, creus que ha estat positiva l'experiència?
Sí, però s'han de millor alguns aspectes lògicament.

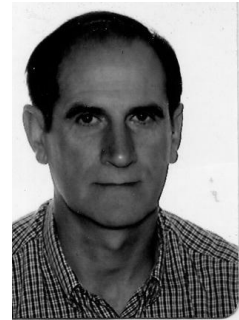
I, per acabar, què el hi diries als nois i noies que vulguin fer cicles?
La informàtica és una eina necessària en tots el àmbits de la nostra vida, directament o indirecta. Es necessiten molts tècnics; el treball està quasi assegurat.

Sergi García

Albert Ibáñez:

Albert Ibáñez és Llicenciat en Ciències Químiques, Diplomant en Magisteri i Director d'Activitats de Lleure Infantil i Juvenil. Fa trenta set anys que dona classes, els primers dotze anys de mestre i després de Professor de Secundària. Porta catorze anys a l'IES, dels quals, 2 ha fet de Cap d'Estudis i onze de Secretari, a l'exercir aquest càrrec ha estat el portaveu del centre davant els responsables de les obres del nou edifici. Aquest curs és professor de Física al Batxillerat i de Matemàtiques de 4t a l'ESO. Els seus "hobbis" tenen relació amb la ciència aplicada i principalment la Natura, el muntanyisme i els esports d'aventura.

Quan va sorgir la idea de fer un nou institut?

Quan es van implantar els estudis de l'ESO, el curs 96-97

Tantes mancances hi havia en l'antic Bullidor?

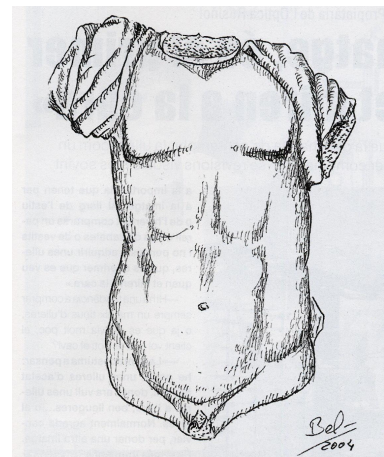
La manca principal era d'espai, i fonamentalment el pati i el gimnàs

Quan es va posar la primera pedra del nou centre?

El dia 9 de maig de 2003.

És cert que va haver-hi molta polèmica per ubicar el nou institut?

En el primer projecte es parlava d'adaptar una nau de l'empresa JCSA com a Institut. De seguida es va veure que, aquesta opció era repetir la història del vell Bullidor. La segona proposta, fer un edifici nou, va ser una realitat, quan l'Ajuntament va cedir a la Generalitat el terreny que ocupa actualment el nou edifici. En un principi es va acceptar per tothom. Quan es va apropar el moment d'iniciar les obres, es va manifestar el rebuig per part d'un sector de veïns del barri de Ca n'Oriol.

Quins eren els motius del debat?

Es van barrejar diverses qüestions: els rumors sobre la instal·lació en la zona d'empreses de serveis de menjar ràpid i d'esbarjo per a jovent, nous projectes d'urbanització del Parc de Ca n'Oriol i la possible existència de restes de valor arqueològic.

És cert que les obres es van paralitzar a causa d'unes troballes antigues?

Més que paralitzar les van enrederir, ja que els estudis arqueològics van ser previs a l'inici de les obres.

Es van respectar els terminis en la realització de les obres o aquestes es van retardar més del compte?

Bé, les restes trobades van ser prou importants com per exigir algunes variacions al projecte inicial, com ara el desplaçament de tot l'edifici per tal de fer coincidir les restes, que inicialment queien al mig del passadís, amb l'aula de Dibuix, l'eixamplament de la vorera al costat de l'Avinguda l'Estatut, la reestructuració del pati, etc. Tot plegat, com ja hem dit, va suposar un retard en l'inici de les obres. Una vegada començades aquestes, es van complir els terminis establerts.

Com s'entén que en un edifici "nou de trinca" com el nostre, durant els mesos de gener, febrer i març principalment, hi haguessin tants problemes de funcionament: llum, aigua, calefacció, telèfon...?

Tot i que les gestions i previsions preses per la Direcció del Centre davant els organismes competents, es va produir una important falta de coordinació entre les empreses instal·ladores, empreses de serveis, direcció de les obres i els centres de decisió del Departament d'Ensenyament, que varen dur a la situació coneguda.

-Continua a la pàgina següent-

En algun moment va pensar que algú el faria responsable del què estava passant?

No, perquè la meua responsabilitat era només de portaveu de les propostes i informació entre el centre i les obres. A més, les qüestions que han resultat més problemàtiques, nosaltres ja les havien plantejat on calia des d'un principi. A més a més, de totes les gestions que es feien, es donava informació al personal docent del centre i a la Comissió de Centre Nou, mitjançant l'elaboració d'un diari.

Hores d'ara, transcorreguts cinc mesos des de la seva inauguració "real" podem dir que tot funciona perfectament?

Bé, a causa d'un accident, des del mes de març estic al marge de les gestions concretes del centre. Malgrat això, tinc entès que només resta pendent la instal·lació del transformador elèctric per part de FECSA. La resta de serveis esmentats ja estan en funcionament.

I vist des de la perspectiva de viure ja un temps en el nou edifici, què s'ha guanyat en el canvi si el comparem amb l'antic i vell Bullidor?

Sobre tot em guanyat "espai vital". Les noves instal·lacions són també una garantia de millora important en els serveis, i en la qualitat de la formació científica i educativa de l'IES.

Encara que sembla espaiós, es pot pensar que el nostre institut és prou gran per atendre en un futur no massa llunyà la demanda de nous alumnes?

Crec que sí, ja que en el sistema d'inscripció vigent, qui regula el nombre d'alumnes al centre és l'oferta de places, i hores d'ara no es cobreixen.

Està previst que el curs vinent es comencin els estudis d'informàtica de grau superior. Creu que si hi ha força matrícula hi cabrem tots: ESO, Batxillerat i Cicles?

Sense especular, a l'ESO resta alguna plaça vacant, i del Batxillerat i Cicles no hi ha dades, però tot apunta que enguany no hi haurà problemes.

Es pot pensar que per no tenir problemes d'espai, l'ESO i Batxillerat facin un horari diürn, i Cicles, un horari de tardes?

És una alternativa com a solució realista, que es pot aplicar quan calgui.

Què li va semblar la inauguració "oficial", el 30 d'abril? Creu que va haver-hi prou representació de les autoritats a aquest dia?

Ho sento, però no puc opinar perquè no vaig participar ni en la preparació ni en la seva realització, ja que, com he apuntat anteriorment, des del mes de març estic en baixa laboral.

Vostè que va seguir dia a dia les obres i coneix, segurament, més que ningú el que ha costat tenir l'institut nou com el nostre, què ens diria perquè el conservem i el mantinguem així durant molt de temps?

L'hem de considerar com a casa nostra. En aquest espai serem protagonistes d'una part important de la nostra vida, i en aquesta obra de teatre real l'escenari forma part del guió. Fem que aquest sigui el més grat possible, i per això, no cal fer gran cosa, només respectar-lo.

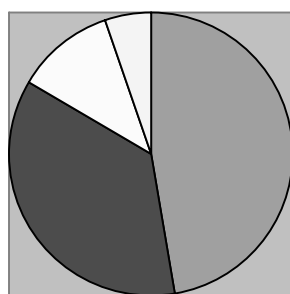
Sergi García

Enquesta

Les enquestes que us passem a continuació van ser fetes a mitjans d'abril. Gràcies per la vostra col·laboració els resultats obtinguts van ser els següents:

Som: 330
Enquestats: 264 80% (de participació).

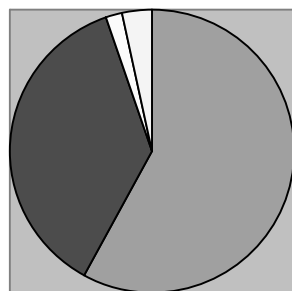
-T'agrada la idea de la lligueta de futbol?

■ Molt bé
 ■ Bastant bé
 □ Poc
 □ Gens

Molt bé = 125 47,34 %.
 Bastant, bé = 95 35,98 %.
 Poc = 30 11,36 %.
 Gens = 14 5,30 %.

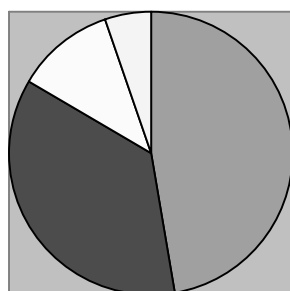
- Que et sembla que l'IES l'Estatut tingui un cicle superior d'informàtica?

■ Molt bé
 ■ Bastant bé
 □ Malament
 □ Molt malament

Molt bé = 153 57,95 %.
 Bastant, bé = 97 36,74 %.
 Malament = 5 1,89 %.
 Molt malament = 9 3,40 %.

- T'agrada el nou institut en general?

■ Molt bé
 ■ Bastant bé
 □ Poc
 □ Gens

Molt bé = 129 48,86%.
 Bastant, bé = 102 38,63%.
 Poc = 20 7,57%.
 Gens = 13 4,92%.

Daniel Alarcón
Alejandro Femoselle
Iván García

El racó dels pares

La clau està en l'educació

Quan em van proposar fer un escrit per a la revista de l'Institut, el primer que em vaig plantejar va ser quin era el tema sobre el que m'agradaria opinar. D'entrada tenia clar que hauria de tenir alguna cosa a veure amb l'adolescència i l'educació ja que són temes que m'interessen d'una manera especial en aquest moment.

Un cop aclarit això, havia de trobar un, d'entre els molts que poden haver-hi relacionats directament amb aquest àmbit. Finalment em vaig decidir per un – que més que tema és un problema – i que aquests últims dies ha estat molt present en els mitjans de comunicació per diferents motius. És tracta de la violència a les aules.

Aquest és un tema difícil de tractar i molt preocupant especialment en els adolescents i suposo que no hi ha una sola causa sinó moltes. És dur pensar que el teu fill pot ser víctima d'aquest tipus d'assetjament però no oblidem, que pels pares, també és dur acceptar que el teu fill pot ser l'assetjador. Uns i altres són víctimes.

Em va sorprendre el titular d'un diari que deia que la violència podia començar amb un malnom (els “*motes*”), que com tots sabem són aquelles paraules que li col·loquen a algú per un fet diferencial o pel fet de no *caure bé*.

Pot semblar una mica exagerat perquè pensem que abans també passava i la cosa no arribava més enllà. Per què ara se li dóna tanta importància? Suposo que, per començar, abans es considerava una conducta normal i, per tant, no es tractava com un problema, mentre que ara es considera una actitud clarament discriminatòria i que pot arribar a provocar l'aïllament i el rebuig social, cosa que en aquestes edats és molt negatiu, ja que el fet de pertànyer a un grup crea sensació de seguretat i acceptació. Una altra raó potser que en ocasions la seva utilització reiterada com a burla ha estat el principi de situacions que han acabat en veritables assetjaments.

Sigui com sigui, l'acorralament, físic o psíquic, pot arribar a crear situacions dramàtiques i poden provocar trastorns importants en la víctima i com a conseqüència en el seu entorn familiar i escolar.

Crec que tots aquest fets ens han de fer pensar que la violència ja és una realitat que va en augment i no només en l'àmbit escolar, per tant s'han de buscar solucions perquè vulguem o no això ens implica a tots.

Arribats a aquest punt ens podem preguntar: què podem fer? La clau, per a mi, torna a ser l'educació que ha de donar pautes de comportament les quals han de servir per a tota la vida i una de les bàsiques ha de ser el **respecte**. Aquest valor ha de començar en la família (no oblidem que els nens imiten els adults) i s'ha de reforçar a l'escola.

Però no hem d'oblidar que els nostres fills es trobaran amb altres àmbits externs que també influiran en gran manera en el desenvolupament de la seva personalitat. Amb això vull dir que els missatges que reben els nostres fills segurament no són sempre els més adequats. La violència està present a tot arreu: la televisió, cinema, jocs d'ordinador, ... Hauríem de fer un esforç per canviar-los en la mesura del possible, però en qualsevol cas, en aquest punt, la nostra feina ha de ser la d'ensenyar-los a saber triar.

Ahir deia un expert que els adolescents són un reflex de la societat en què viuen. Això em va fer pensar molt; però només vaig haver de llegir la premsa i escoltar les notícies per adonar-me que tenia raó.

Aurora Ros (AMPA)

Mare d'alumne 1r d'ESO

Activitats esportives extraescolars

Cross

Jeisson Fabián 2n ESO 1r classificat al cross de Rubí

Noemí Poyato 1er ESO Medalla al cross de St Cugat per arribar entre les 10 primeres

Paco Gea 2n ESO Classificat en la 56ª posició al Cross de Catalunya

Jeisson Fabián	}	3r ESO Classificats per a la final de Cross de Catalunya
Paco Gea		
Dani Gallego		

Bàsquet

Aquest any sí! L'IES el Bullidor, el nou IES l'Estatut, ha arribat a la final de Catalunya del campionat júnior escolar!

Aquest darrer dissabte dia 14 de maig es van celebrar els partits de la final de Barcelona, de la categoria júnior masculí dels jocs escolars. Aquests partits van crear força expectació, amb això i l'ajuda de l'afició l'IES El Bullidor es va proclamar campió de Barcelona, cosa que ja es va intentar fa dos anys, i no es va poder aconseguir. Els partits disputats van ser una vegada més un passeig per l'equip del nostre centre que com durant tota la lliga va demostrar que no hi ha equip que el pugui tombar. El primer partit es va guanyar de més de 20 punts, i el segon de més de 50 a causa de la manca de jugadors de l'equip contrari. En definitiva el dissabte va ser un dia de festa, eufòria, i celebració per a tothom que va estar.

L'equip per això us dona les gràcies i us anima a que vingueu a la final de Catalunya que es celebrarà el dissabte 11 de juny.

El Guillem intentarà organitzar un autobús per que vingui tota la gent que vulgui, i així poder proporcionar-nos una ajuda necessària per a la victòria. Nosaltres des del camp, i vosaltres des de la graderia formarem conjuntament l'equip perfecte i podrem guanyar als equips rivals de la esperada final catalana.

Tot això ha estat possible gràcies a tots els membres de l'equip i als entrenadors:

Xavi Pérez (C)	Pol Cucurull	Ferran Casas
Cristian Ortega	Sergi Saura	Ferran Arús
Alex Ortega	Ricard Checa	Ferran Lario
David Mendoza	Albert López	Sergi Pérez

Guillem Ros; Pere Serrano

Crònica de Xavi i Sergi Pérez

Futbol Sala

L'equip de futbol sala infantil ha quedar **3r classificat** al campionat de la Zona Nord (Rubí)

Humor

L'acudit:

Érase una vez dos muchachos a los que les gustaba mucho jugar baseball, entonces una tarde hablando, se preguntaban si en el cielo existiría un equipo de baseball y se hicieron una promesa:

-"El primero de nosotros que muera, va a regresar a la tierra para decir si existe o no un equipo de baseball en el cielo".

Dos años después, uno de ellos muere y regresa a la tierra como había prometido y le dice a su amigo:

-Tengo una noticia buena y una mala.

Y el amigo dice:

-¿Cuál es la buena?

A lo que el otro le contesta:

-Sí, hay un equipo de baseball en el cielo.

-Y entonces, ¿Cuál es la mala?

A lo que el muerto le contestó:

-¡Que tú eres el pitcher la próxima semana

Problemes que tenen els nois

Tret del *rellano.com* per: Aina Turu, Noemí Enrique, Rabia Aselman

